

Ruth Margrethe Haug

** 14 - 9 - 1934 † 30 - 10 - 1990*

*Stavern kirke
Fredag 2 november 1990*

Forstandar-innsetting i Kviteseid

Det nye forstanderparet i Kviteseid, Sigrid og Willy R. Karlsen med barna.

I helga 31. august og 1. september kunne menigheten ynskje det nye forstandarparet Sigrid og Willy R. Karlsen med barna velkomne til Kviteseid. Etter at Tor Dahle slutta som forstandar i Kviteseid i juni 1988 har menigheten vore utan forstandar.

Det var ei stor forsamling som kunne ta plass ved vakkert pynta festbord i Fredheim laur-

dag kveld. Arne Hauglid leda festen, og etter sangen «De kommer fra øst og vest» ynskje han dei frammøtte frå fjern og nær velkomne. Han las frå Jak 1,17 og bad om Guds signing over høgtida.

Forstandar Ove Arnoldsen heldt kveldens festtale ut frå Pred. 7,14, om gode og vonde dagar. Som forstandar kan ta-

larstolen ein dag kjennast som verdens beste stad, men ein annan dag kan det vera tungt å gå til den same talarstolen. Men du må tenkje at Gud har gjort også den dagen. Som mangeårig forstandar kunne Arnoldsen gjeva mange gode ord og råd i menighetsarbeidet. Me fekk også vakker sang av Anne-Marit og Ove.

Etter god og rikeleg bevertning vart ordet gjeve fritt, og fleire nytta høvet til å helse den nye forstandarfamilien velkommen. Willys far og svigerforeldre var og med på festen, og hadde gode ord og ynskje for gjerninga i Kviteseid.

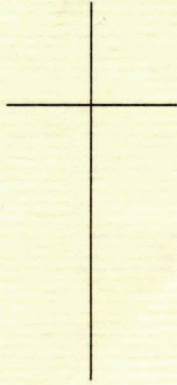
Sjølve innsettinga var sundag føremiddag. Etter ein sang, ynskje møteledaren velkommen til høgtidsmøtet. Etter ynskje av Willy Karlsen var det noverrande forstandar i Haugesund, Ove Arnoldsen, som stod for innsettinga. Det var sikkert underleg for Ove å setta inn forstandar i Kviteseid, der han sjølv for fyrste gong som forstandar vart tilsett for 20 år sidan.

Det var fyrst skriftlesing av eldstebrørne, og under bøn og handspålegging vart forstandarparet innsett i tenesta. Forstandar Arnoldsen tala ut frå Ap.gj. 20,28 om å gjeva akt på seg sjølv og menigheten som me er sett som tilsynsmenn for. Og som menighet skal me setta fortandaren høgt i ære for den gjerning han har.

Den nye forstandaren hadde

som helsing Salme 37 om å setja sin lit til Herren. Det vart retta ein takk til Arne Hauglid, som har stått som leidar for menigheten den tida me var utan forstandar. Willy R. Karlsen takka elles på eigne og familiens vegne menigheten og alle frammøtte for ei fin velkomsthøgtid.

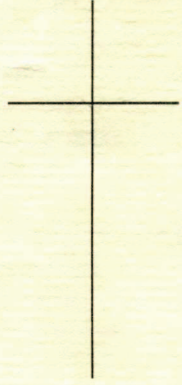
Ref.

Gudrun Nilsen

* 17 - 4 - 1912 † 24 - 4 - 1991

*Undersbo kapell
Fredag 3. mai 1991*

Magnar Sporsheim

* 13 - 4 - 1922 † 13 - 4 - 1991

*Undersbo kapell
Torsdag 18. april 1991*

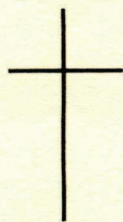
Ved
Astrid Hansen

* 18.02.1904 † 28.01.1991

begravelse

Langestrand Kapell

tirsdag 5. februar 1991

Ved

Olufine Lundh

** 26.05.1905 † 02.06.1991*

begravelse

Undersbo Kapell

tirsdag 11. juni 1991

80 år

barndoms by og din ungdoms menighet, og stiller oss i gratulantenes rekke på denne store dagen din, Johanna.

Johanna Viquerat begynte sin tjeneste i Pinsebevegelsen som evangelist i Nord-Norge. Det ble besøk på flere steder i landsdelen. Minnene er mange, men kanskje sitter sykkelturen fra Nord-Norge hjem til Larvik som et av de sterke minnene! Med kall til misjonsarbeid i Afrika ble det trosskole i Belgia og jordmorskole i København i 1939. Alt med tanke på å kunne gjøre en så effektiv innsats i misjonen som mulig. Men så kom krigen og først i 1946 kunne hun ta fatt i Zaire (den gang Belgisk Kongo). Hun fikk bl.a. legge ned en stor del av sin arbeidskraft i Kitutu og distriktet. Tjenestetiden i Zaire ble 9 år, og ved vårt besøk i Zaire høsten 1990 fikk vi gleden av å møte flere som husket Johanna med takk til Gud.

I 1958 ble hun gift med sveitseren Leon Viquerat, som da var misjonær i Belgia. Og resten av sin misjonstjeneste fikk hun gjøre der. Hun ble enke etter 5 års ekteskap, men Johanna fortsatte det arbeid som var i gang. Og da pensjonsalderen ble nådd ble kursen satt tilbake til hjembyen Larvik. Her har menigheten høstet velsignelser ved vår søsters vitnesbyrd og hennes forbønner. Og vi takker Gud for det.

I de senere år har sykdom hindret henne i å være så aktiv som hun ønsker. Men det har alltid vært en glede å møte Johanna i hennes hjem og oppleve hennes engasjement i møtene. Hun har et åpent og vennlig hjem og er takknemlig for Herrens vitner og andre søsken i Herren.

Hele menigheten gratulerer deg, Johanna, med din store dag. Må Gud velsigne dagen og fremtiden for deg. Vi ønsker å ha deg lenge sammen med oss.

Adr. for dagen: Joseph Mindesgt. 5 B, 3264 Larvik.

Svanaug og Gunnar Harkestad

Gratulerer

80 år

Misjonær Johanna Thorsen Viquerat fylte 80 år 19. juni 1992.

Det kunne være veldig mye å skrive om Johanna. Hun ble frelst 19 år gammel, og hadde ikke vært lenge i menigheten Betania, Larvik før hun kjente kallet til å forkynne. I 1934 reiste hun til Nordland og var der en tid, så i 1936 gikk turen til Telemark, nærmere bestemt Neslandsvatn, Tørdal, Heddal, Sauland, Morgedal, og en ganske lang tid på Ulefoss. I denne tiden virket hun sammen med vår kjære søster Synnøve Brå-Larring. Det var to søstre det fulgte liv og begeistring med. På Ulefoss var disse to med og stiftet søndagsskole.

Misjonskallet kom tidlig til Johanna, og nå var neste stopp misjonskurs på Brønnøya. Hun reiste til København på jordmorskole, og ved siden av skolen deltok hun som evangelist i Ebeneser, Lyngby. I 1946 dro hun til Zaire sammen med pionermisjonær Martha Femdal og Anne Lie-Rande Cristoffersen. De reiste til Kalambi og Kitutu, der de virket sammen med Ruth og Karl Eriksen. Johanna var en meget dyktig misjonær, hun var elsket av sine kjære nasjonale venner i Zaire, det fikk vi et klart bevis på da vår

bror Wanga U Wanga var i Norge for en tid siden. Han sa bl.a.: «Jeg kan ikke bare kalle deg min søster, men du er min mamma, du tok deg av oss på alle måter.» Ja, slik er Johanna. Etter ni år i Zaire skiftet hun arbeidsfelt og dro til Belgia, og ble der i 20 år. Der ble hun gift med pastor Leon Viquerat som var fra Sveits. Dessverre fikk hun ikke beholde Leon mer enn i fem år, men virket der siden alene i 15 år. Belgia er et meget katolsk land, og det er tungt å arbeide der. Det er også mye spiritisme i landet.

Etter mange år i et meget varierende klima tror jeg Johanna gledet seg til å komme hjem i 1978. Ikke lenge etter hun kom hjem fikk hun en alvorlig kreftsykdom som hun ennå sliter med. Det tyngste i denne tiden har vært å ikke kunne gå på møter. Men da er det velsignet godt å ha en egen kilde å drikke av, som det står i Skriften.

Kjære Johanna, takk for hva du har brakt oss ved dine taler og ellers og opp gjennom årene. Takk for dine friske sang og ditt gode smil. Vi er mange som setter pris på deg og som elsker deg.

Aida Margareth

P.S. Stykketvar sendt til K-S 14 dager før 80 årsdagen.

Og begynte ikke slik som det står her. at hun "fylte 80 år 19 juni.

Men det sto hun Fyller 80 år 19 juni

Likeledes sto det

"JUBILANTEN ER BORTREIST PÅ JUBILEUMS-SAGEN"

■ Hjertelig takk til alle som husket meg på min 85 års dag. En spesiell takk til forstander Wasti Feldt og min kjære menighet Giliadforsamlingen i Göteborg for den store penge-gaven.

Johanna Thorsen Viquerat

Kos 27-6-97

Min inderlig kjære Trygve, vår elskede far, svigerfar og bestefar

Trygve Rasmussen

døde fredfullt fra oss i dag,
i troen på sin Frelser,
80 år gammel

Larvik, 28. august 1992

Mary
Ellen Arne
Arne May Brit

Irene, Jarl Arne, Trine,
Jan Arild, Rune

Begraves fra Undersbo kapell
fredag 4. september kl. 12.00.
Vennligst ingen kondolanser
ved graven. Sørgehøytidelighe-
ten avsluttes ved graven.

BEGRAVELSE

Trygve Rasmussen er begravet fra Undersbo kapell. Kantor Per A. Klepaker spilte som preludium «Løftene kan ikke svikte». Deretter sang Laila Eliassen «Jeg har vandret med Jesus». Før talen sang forsamlingen «Jeg er en seiler på livets hav». Det var forstander Gunnar Harkestad som forrettet og talte utfra Salme 31, v.20: «Herre, hvor stor din godhet er som du har beredt for dem som frykter deg, og vist mot dem som søker tilflukt hos deg like for menneskenes øyne».

Etter talen sang forsamlingen «O bli hos meg». Solisten sang så «For hver dag mitt hjerte kommer Jesus mere nær». Som postludium spilte kantor Per A. Klepaker «Med Jesus vil eg fara». Båren ble så ført ut til kirkegården. Ved graven sang forsamlingen fra salmen «A tenk når engang samles skal».

Min kjære mann, vår gode far, svigerfar, bestefar og oldefar, vår bror, svoger og onkel

Arthur Dyreng

døde i dag i troen på Jesus
Larvik, 19. september 1990

Rachel

Ruth Erik
Jane Maria Henrik
Åse Kjell
Svend Arthur Mariann

Barnebarn og oldebarn
Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell
torsdag 27. september kl. 12.00.
Vennligst ikke blomster til
hjemmene.

ØSTLANDS-POSTEN fredag 2. juli 1993

BEGRAVELSE

Nora Grøndahl er begravet fra Betania.

Til innledning sang forsamlingen «Jeg ønsker å se Jesus først av alt». Organist var Finn Hansen. Deretter sang Trygve Gulbrandsen «Lær meg å kjenne dine veier». Forstander Gunnar Harkestad forrettet og etter minneord og kranspålegging talte han ut fra 1.Mos.5,24: «Og Enok vandret med Gud, så ble han borte, for Gud tok ham til seg.»

Forsamlingen sang så «Skal vi møtes hist ved floden» før solisten sang «Jag har hørt om en stad». Til tonene av melodien «Finlandia» ble båren ført ut for å kjøres til Undersbo kirkegård. Ved graven ble sunget «Jesus lever, graven brast».

Vår inderlig kjære mamma og svigermor, vår snille mormor og bestemor, svigerinne og tante

Agnethe «Netta» Andersen

døde i dag i Troen på sin
Frelser

Larvik, 11. mars 1994

Thore Merete
Thurid Thorbjørn
Anne-Marie Harald
Elin

Barnebarn
Øvrige familie

Begraves fra Undersbo
kapell fredag 18. mars kl
1200.

Min kjære, umistelige mann, far og svigerfar, vår gode morfar

Statslos

Reidar Normann Ursin

født 14. januar 1916

døde den 5. oktober 1992

*«Jeg har stridd den gode strid,
fullendt løpet, bevaret troen»*

Gunvor

Brit-Lajla og Rudolf
Aud

Barnebarn

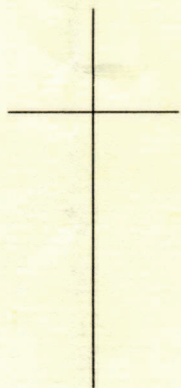
og øvrige familie

Begraves fra Pinsemenigheten
Betania, Dr. Holmsv. 7, Larvik
den 12. oktober kl. 11.30.

BEGRAVELSE

Reidar Normann Ursin er begravet fra Betania. Til innledning spilte Ole Andreas Hvatum «Bred dina vida vingar». Deretter sang Erik Grinden «Her fra mitt Sion». Før kranspåleggingen sang forsamlingen «Den Himmelske lovsang». Før talen ble sunget «Blott en dag». Forstander Gunnar Harkestad forrettet og talte ut fra Hebr. 13, 7: «Kom i hu deres veiledere, de som har talt Guds ord til dere! Legg merke til den utgang deres livsferd fikk, og følg etter dem i deres tro».

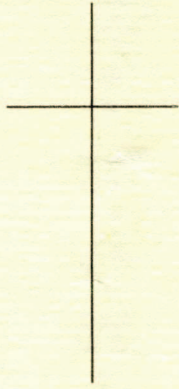
Forsamlingen sang så «Tenk når en gang» før solisten sang «Jag har hørt om en stad». Til tonene av melodien «Deg være ære» ble båren ført ut for å kjøres til Hedrum kirkegård. Ved graven ble sunget «Møtes vi en gang ved floden».

Kåre Lindgren

* 23 - 10 - 1919 † 14 - 5 - 1992

*Undersbo kapell
Tirsdag 19. mai 1992*

Reidar Normann Ursin

* 14 - 1 - 1916 † 5 - 10 - 1992

Betania

Mandag 12. oktober 1992

mandag 31. oktober 1994

BRUDEPAR

Mette Mathisen og
Thor Kenneth Thorsen
(Foto: Dennis og Cathrine)

Viet i Larvik kirke

29. oktober: 1994

Thor Kenneth Thorsen og Mette Mathisen

12. november:
Bjørn Ludvik Høiberg og Monica
Therese Jensen

12. november:
Ove Pettersen og Lene Holt Larsen

BRUDEPAR 21-1-95

Renate Heia og
Frode Viken
(Foto: Dennis og Cathrine)

BRYLLUP

feires lørdag av Renate Heia og Frode Viken. Vielse i Betania kl. 14.30. Adresse for dagen: Druidenes Hus, Stavernsveien.

Bommestadåsen 60 (Gnr 2034, bnr 156, seksjon 5) er solgt for kr 490.000 fra Per Rønningen og Merete Rønningen til David Lindhjem (16.07.1996)

Elisabeth Larsen
og David Axel
(Foto: Fotograf Linge,
Sandefjord)

2 ØP 17-10-94

Anette Støvland og
Halvor Skaara.
(Foto: Dennis og Cathrine)

25-2-95

BRYLLUP

feires lørdag 25. februar av Anette Støvland og Halvor Skaara, begge Guriskogen. Vielse i Stavern kirke kl. 15.00. Adresse for dagen: Valbyskoen grendehus.

Gullbrudepar
Dagrun S. Grønning og Øyvind A. Grønning, Hovlandveien 81, feirer gullbryllup i dag.

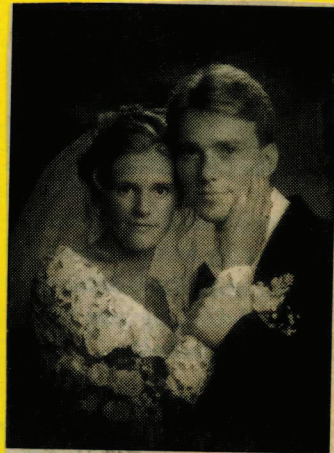
ØP 18-5-96

BRUDEPAR

Ellen Værvågen og
Kenneth Holen
(Foto: Fag-Foto M. Lundquist)

ØP 19-12-94

Sissel Pettersen og
David Lindhjem.
(Foto: Dennis og Cathrine)

ØP 17-6-96

BRYLLUP

feires i dag, lørdag 22. juni, av Renate Martinsen, Tagtvedt, og Øyvind Skjelstad, Østre Halsen. Vielse i Betania, Larvik, kl. 15. Adr for dagen: Betania.

22-6-96

Renate Martinsen og
Øyvind Skjelstad.
(Foto: Dennis og Cathrine)

22-6-96

ØP 16/7-93

70 ÅR

Eivind Kolstad, Minnehallveien 29, fyller i dag, fredag 16. juli 70 år. Dagen feires i hjemmet sammen med familie og venner.

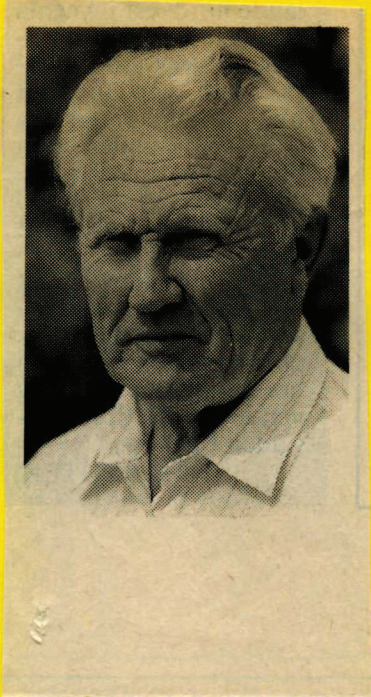
Kolstad er fra Gvarv i Telemark. Han startet sin utdannelse og yrkesmessige karriere på Rjukan, ved Norsk Hydros laboratorium. Dette var i 1941, og han kom også sentralt opp i de krigshandlingene som var knyttet til Rjukan. Eivind Kolstad ble kjemitekniker, og med denne bakgrunnen begynte han i 1952 som avdelingsleder ved Unitor i Stavern. I 1968 ble det besluttet å flytte bedriften til Zambia i Afrika, og dette ble Kolstads jobb. Han ble ansatt som direktør ved bedriften, som fikk sitt sted i byen Luanskya. Ca et år senere ble den norske aksjemajoriteten i bedriften solgt til engelske interesser, og Eivind Kolstad og en annen nordmann ble overflødige. Men Kolstad hadde bemerket seg fordelaktig, og ble tilbudt stilling ved Oerlikon-fabrikken i Johannesburg i Sør Afrika. Senere flyttet han til et fransk firma i samme byen.

Hjemlengselen var stor, og i 1972 reiste han og familien hjem. Lenge skulle det imidlertid ikke bli før de igjen var på flyttefot, denne gang til Sverige. Eivind Kolstad ble tilbudt en stilling som laboratoriesjef ved ELGA, og ved denne bedriften som ligger rett utenfor Göteborg ble han værende i 17 år. Først som pensjonist i 1988 kom han tilbake til Stavern, og til det hjemmet han hadde bygd i 1952.

På begynnelsen av 60-tallet var Eivind Kolstad nær knyttet til det politiske liv i Stavern. Som representant for Arbeiderpartiet var han med i formannskap og bystyre, og han var også en stund formann i Stavern sosialstyre. Det var på denne tiden man arbeidet for å få en nytt sykehjem, og dette var en av Eivind Kolstads hjertesaker.

Helt fra unge dager har han hatt et personlig kristent livssyn, og er knyttet til pinsemenigheten Betania. Her er han nå misjonskasserer. Han har fått opplevd mye i livet, reist mye og truffet mange mennesker. Men Stavern er likevel det beste stedet han vet, og her hygger han seg nå, omgitt av familie og venner.

E.Aa

10. august 1989

70 år

Lørdag fyller en av tidligere tiders beste brytere i Larvik, Anker Svendsen, 70 år. Anker brøt i tungvektsklassen, men var dessverre så uheldig at han fikk ødelagt mye av karrieren på grunn av krigen. Han ble norgesmester for junior i 1939, men fikk ikke fulgt opp under idrettsboikotten. Etter krigen kom Anker tilbake og tok fem sølvmedaljer i senior-NM på rad etter harde kamper mot sin argeste rival, Olaf Knutsen fra Halden.

Også i friidrett forsøkte Anker seg. Han lå an til å bli en glimrende sleggekaster, men kombinasjonen av voldsomme krefter, men manglende teknikk, gjorde at karrieren ikke ble det man trodde. Legendærisk er episoden da Anker på Urædd stadion i Porsgrunn kastet slegga over gamle E 18 og inn i en hage der den nesten traff en familie som satt og drakk kaffe.

Anker Svendsen jobbet på Soya-fabrikken helt til den ble lagt ned. Da fortsatte han hos Gundersen Hveteklibrød til han gikk av som pensjonist. Jobben på Soya var hard, særlig

når båtene skulle losses. Ofte ble det å bære blytunge sekker i land hele dagen. Men til tross for det ble ikke matpausene brukt til hvile. Som regel benyttet Anker og Olaf Opperud hvert ledige minutt til å bryte og trene.

Anker er født og oppvokst på Langstrand, men etter et kort mellomspill på Torstrand, bygde han hus i Byskogen. Her har han og familien bodd de siste 25 årene.

rws

KS 2-7-93

50 år

EDNA NAPSTAD, Larvik fyller 50 år 3. juli.

Gratulerer med dagen! Gjennom 25 år - verdens beste hustru, gjennom 23 år - verdens beste mor.

Gode ønsker fra

ØIVIND, MORTEN, FRODE og BJØRN ØIVIND.

Gratulerer

50 år

Edna Napstad, Larvik fylte 50 år 3. juli. Hun har stor omsorg for sin familie og mye å gi til sine medmennesker. Spesielt ungdommer ligger hennes hjerte nær, både med samtale og forbønn. Hun gratuleres hjerteligst med dagen!

KS 9-7-93

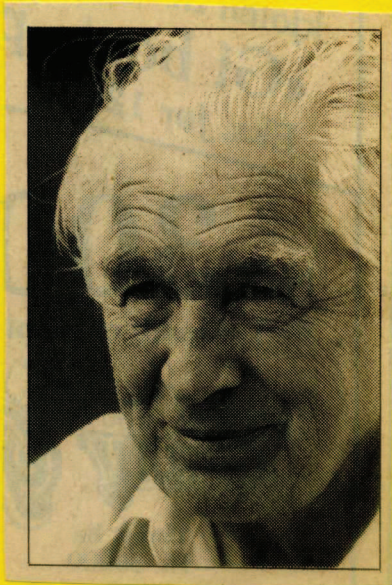
Venner

70 år

Marit O. Lindgren, Frostvedtveien 95, fyller 70 år i dag, og får masse gratulasjoner fra barn, barnebarn og oldebarn.

ØP 9/3-96

■ Alma Torp

fylte 70 år 24. november.

Hvem skulle tro at du har nådd denne milepæl? Du kjører som en ungdom

rundt til venner på besøk, og har alltid en hjelpende hånd å gi. Du har forresten alltid strukket dine hender og ditt hjertelag mye lenger enn du mange ganger selv har hatt krefter til.

En festlig mor er du, det fins neppe maken! Vi barn, svigerbarn og barnebarn er svært glad i deg. Sammen kan vi hygge oss, ha det gøy og også samtale om alvorlige ting. Du er allsidig.

Vanligvis er det en forside og en bakside, men jeg tror du har flere sider enn som så. Du skriver dikt, driver med porseleens- og rosemaling, syr bunader, spiller piano og gitar. Ja, mye mer kunne nevnes. Du er

også trofast med i Betania, Tønsberg.

Tidligere var du forstander-kone med alt som det innebar. Du var med i forskjellige virkegrener, som søndagsskole, juniorarbeid og musikklag.

Overalt har du vært godt likt. Det sprudler av deg. Selv om årene nå er gått er det fremdeles liv rundt deg. Du er jo en gledesspreder!

Det er ikke godt å vite hvor haren hopper, ei heller hvor du mamma, stopper. Nå er du og far, Willy Torp, i Spania og hygger dere. Vi unner dere det, selv om det ikke ble helt som dere hadde håpet. Du ble syk da dere kom fram, og måtte på sykehus. Nå er du ute igjen. Håper du får være frisk resten av oppholdet.

Vi er mange, familie og venner som sender deg varme tanker på din store dag, og ser fram til at dere kommer hjem 2. desember. Da blir det mange som vil komme med hjertelige gratulasjoner.

Fremst i rekken stiller jeg meg med en bukett roser idet jeg sier: Gratulerer, mamma med dagen. Jeg er glad i deg.

Adr. f.o.m. 2. desember: Konvallveien 4, 3142 Vestskogen.

Din datter TØRIL

Gratulerer

70 år

Eiliv Skogsletten fyller 70 år 31. mars, og vi stiller oss i gratulantenes rekke for å ønske deg, Eiliv, til lykke. Vi håper du får en fin dag

sammen med dine kjære når du skal feire på påskeaften.

Eiliv Skogsletten er født og oppvokst i Lofoten og ble frelst 24 år gammel. Han begynte tidlig å reise som emissær i Nord-Norge, hvor han var engasjert i Den indre Sjømannsmisjon og Norges Kristelige Ungdomsforbund. Det er mange som husker ham fra denne tiden og takker Gud for hva han fikk bety for dem. Familien flyttet til Oslo, og senere til Larvik hvor han kom med i Betania i 1963, da han ble døpt sammen med sin kone Gerd.

Skogsletten ble utsendt som evangelist fra Betania, Larvik i 1964, og ble etter en kort tid forstander i Austmarka. Senere har han betjent Toten, Ørje og Rødnes, Hauge i Dalane og Bø i Telemark som forstander. Etter at han sluttet i Bø i 1983 gikk ferden tilbake til Larvik, og Gerd og Eiliv bosette seg her. Han gikk aktivt inn for arbeid i menigheten, og ble i 1985 valgt som eldste, en oppgave han sto i fram til januar i år. Både i Menighetsmusikken, nærradioen og i andre virksomhetsgrener har han gjort en stor innsats. Men det som kanskje særpreger vår bror er hans evne til å ha kontakt med og besøke syke og eldre. Mange er også de telefonsamtaler som går til og fra hjemmet i Sandvikaveien. På

dette felt er det bare evigheten som kan vise hvor mye vår bror har fått være til velsignelse.

Tross sykdom, til dels alvorlig de senere år, er han i aktivitet i menigheten og besøker andre med møter og forkynnelser. Spesielt har menigheter og venneflokker i Nord-Norge vært besøkt. En aktiv pensjonist i pinsebevegelsens rekke!

I pinsemenigheten Betania, Larvik er vi glad for å ha deg som medlem og forkynner, og vi gratulerer deg på dagen din! Ha en fin fødselsdag, Eiliv. Gud velsigne deg og dine kjære.

Adr. for dagen: Sandvikaveien 3, 3260 Larvik.

Tlf. 33 12 64 96.

GUNNAR HARKESTAD

40 år

Jan Eilert Aakre fyller 40 år fredag 3. august. Dagen blir feiret hjemmet i Stavern. Vi gratulerer!

Sissel, Miriam og Dan Ruben

3-8-01

75 ÅR PP 11/8-94

En av tidligere tiders aller beste brytere i Larvik, Anker Svendsen, fyller i morgen, fredag 12. august, 75 år. Han brøt i tungvektsklassen, men var dessverre så uheldig at mye av den svært lovende karrieren ble ødelagt av 2. verdenskrig. Han ble norgesmester for junior i 1939, men fikk ikke fulgt opp under idrettsboikotten. Etter krigen kom han sterkt tilbake og tok fem sølvmedaljer på rad i senior-NM etter harde kamper mot sin hardeste rival, Olaf Knutsen fra Halden.

Anker Svendsen forsøkte seg også i friidrett. Mye tydet på at han ville bli en glimrende sleggekaster, men kombinasjonen av voldsomme krefter, men manglende teknikk, gjorde at karrieren ikke ble det mange trodde. Hadde sleggekast bare stått på krefter, ville han trolig vært uslåelig. Legendarisk er episoden da Anker Svendsen på Urædd stadion i Porsgrunn kastet slegge i en ring uten sikkerhetsnett. Slegga gikk dessverre feil vei, over gamle E18 og inn i en hage der den nesten traff en familie som satt og drakk kaffe. Dette ble et av Anker Svendsens siste sleggekast.

Han jobbet på Soya-fabrikken på Torstrand helt til den ble lagt ned. Da fortsatte han hos Gundersen Hveteklibrød i de samme lokalene helt til han gikk av som pensjonist. Jobben på Soya'n var hard, særlig når båtene skulle losses. Ofte ble det å bære blytunge sekker i land hele dagen. Men til tross for det ble ikke matpausene brukt til hvile. Som regel benyttet Anker Svendsen og Olaf Opperud hvert ledige minutt til å bryte og trene.

Anker Svendsen er født og oppvokst på Langestrand, men etter et kort mellomspill på Torstrand, bygde han hus i By-skogen. Her har han og familien bodd de siste 30 årene.

Roger W. Sjørdahl

29. april 1994 KS

TAKK Eiliv Skogsletten takker menigheten og enkeltpersoner i sør og nord for all oppmerksomhet i anledning sin 70 års dag.

65 AR PP 9-12-95

fyller Erik Grinden, Grensen 15, i dag, lørdag 9. desember.

MINNEORD

Vår alles kjære Bodil Thorsen har gått bort, så mange år for tidlig, bare 39 år gammel.

Bodil var bestandig blid, uansett sykdom og problemer. Hun var den beste venninnen en kan ha. Hennes lune vesen var smittende, og jeg ble bestandig i godt humør når vi var sammen.

Bodil var ei jente som trøstet en i sorg, og oppmuntret når det trengtes. Hun var hjelpsom og snill, og sa aldri nei hvis noen trengte en hjelpende hånd. Hun tilbød seg å hjelpe til, selv om hun var syk. Hun var veldig opptatt av hvordan andre mennesker hadde det. Hun var omstenksom og gråt hvis noen hadde det vondt. Hun var en venninne som en kunne stole helt på. Hvis en fortalte Bodil en hemmelighet, kom det aldri videre.

Bodil likte å pynte opp i det koselige hjemmet deres. Det var bestandig så pent, rent og hjemmekoselig når en kom på besøk. Ofte tente hun et lys på bordet. Hun sa at dagen ble lysere og bedre på den måten. «Det er viktig med et lys i hverdagen», sa hun.

Bodil var nettopp det. Hun var et midtpunkt i syforeningen vår. Hennes pene blide ansikt, hennes rolige væremåte, og hennes nydelige lyse hår var nettopp et lys i tilværelsen for oss andre.

Bodil var også veldig glad i blomster. Siste gangen jeg besøkte henne for bare noen dager siden, spurte hun meg om jeg hadde sett de vakre blomstene på nattbordet. «Det finnes ikke noe som er vakrere», sa hun. Bodil fikk veldig mange blomster mens hun var syk, og hun fortjente hver eneste en.

Jeg sitter igjen med mange fine minner fra turer vi var på. Fra badestranda, og fra hytteturer. Bodil var seg selv, og alltid lett å være sammen med.

Jeg kan ikke helt skjønne at jeg aldri skal få se Bodil mer. Det er så ufattelig at hennes liv er over. Hvorfor? Hvorfor skulle hun bli tatt fra sin kjære

familie, og sine venner? Svare, nei det kan ingen. Det virker som vår tid her på jorden er bestemt på forhånd.

Jeg er veldig takknemlig for at jeg var så heldig å få lære Bodil å kjenne. Mine tanker går til Kenneth og barna, Irene, Kristine og Marthe, og til hennes foreldre og søsken. Savnet etter henne blir stort, også for alle hennes venner.

Vi har alle mistet vår kjære Bodil. Men minnet kan ingen noensinne ta fra oss. Takk for alt.

Liv-Tone

MINNEORD

Vi vil takke mamma, Bodil Kruge Thorsen for de årene vi fikk sammen. Hun ga og lærte oss så mye. Hun lærte oss hvordan vi skulle takle livets vanskeligheter og hvordan vi alltid skulle se framover når det så mørkest ut. Hun var alltid der når vi trengte det, og alltid et smil og en klem hadde hun når vi trengte trøst. Hun var go'mammaen vår.

Vi takker og håper hun forsto hvor glade vi var i henne. Hun har vært vårt ett og alt i flere år, det var hun som ga oss livet.

Det er så vondt og uvirkelig, men vi vet at en dag skal vi sees igjen, og vi ser fram til den dagen med stor lengsel. Vi savner mamma, hun vil alltid bli husket for sin utrolige evne til å være mammaen vår.

Irene, Kristine og Marte

Min elskede Bodil og vår kjære mamma, vår kjære datter og svigerdatter, vår snille søster, svigerinne og tante

Bodil Kruge Thorsen

døde fra oss i dag i troen på sin Frelser, 39 år gammel

Larvik, 29. mai 1994

«Nå er du ferdig med sorg og smerte, nå hviler du trygt ved Jesu hjerte»

Thor Kenneth

Irene
Kristine
Marte

Anne og Borger (foreldre)

Bjørge og Kjell
(svigerforeldre)

Halfdan Kari Gro
Toralf Anne Gunn
Olav
Grete Jan Otto

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell fredag 3. juni kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til Den Norske Kreftforening.

Vår elskede og umistelige venninne

Bodil

døde fra oss i dag.

«Høyt elsket og dypt savnet»

Taran og Helen

BEGRAVELSE

Bodil Kruge Thorsen er begravet fra Undersbo kapell. Til innledning spilte organist Eigil Rognlien. Betania Country Choir sang «Led meg opp på Tabor» før forsamlingen sang «Navnet Jesus blekner aldri». Forstander Gunnar Harkestad forrettet og etter minneord og kranspålegging talte han ut fra Joh. 11, 25-29: «Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette? Hun sier til Ham: Ja, Herre! Jeg tror at du er Messias, Guds Sønn. Han som skal komme til verden. Da hun hadde sagt dette, gikk hun og kalte i stillhet på sin søster Maria, og sa: Mesteren er her og kaller på deg. Da hun hørte det, sto hun fort opp og gikk til Ham». Forsamlingen sang så «O, bli hos meg» før Betania Country Choir sang «Mitt hjemland, himlen». Til musikk fremført av Eigil Rognlien ble båret til graven. Ved graven ble sunget «Nærmere deg, min Gud, nærmere deg».

Bodil Kruge Thorsen

** 26 - 10 - 1954 † 29 - 5 - 1994*

*Undersbo kapell
Fredag 3. juni 1994*

Bodil Kruge Thorsen

* 26 - 10 - 1954 † 29 - 5 - 1994

Undersbo kapell
Fredag 3. juni 1994

Hjertelig velkommen til

Ann-Helen og Mortens vielse
i Tjølling Kirke 15/8

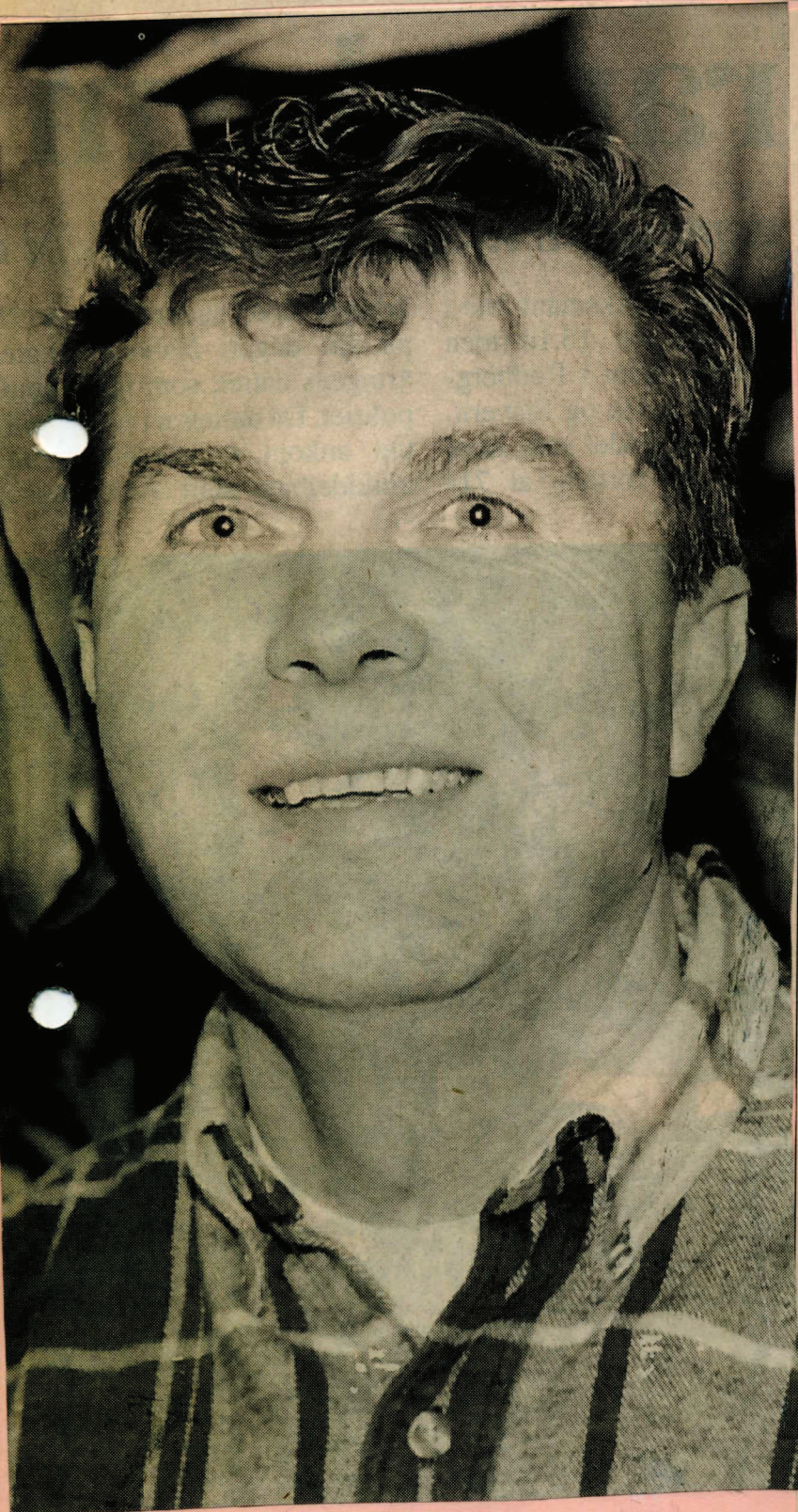
**LILIA KLEVNOVA
OG
TOR-RICHARD JOHANSENS**

**VIELSE
LØRDAG 2. SEPTEMBER 1995
I BETANIA, LARVIK**

– Var mer utefyll før

Larvik er rolig sammenliknet med nabobyene

– Helt fra gymnasdagene ønsket jeg å arbeide i politiet. Derfor ble det ikke problemer med yrkesvalg. Etter befalskole, politiskole og aspiranttjeneste i Oslo kom jeg til Larvik sommeren 1970. Siden har jeg vært her, og har en veldig bra arbeidsplass.

Du sier kom til Larvik, du er vel fra Larvik?

– Jeg er født og oppvokst på Agnes. Var med i Stag, var både sekretær og formann i foreningen. Har spilt i Stavern og Brunlanes gutte- og jente-korps og senere i Stavern og Agnes Musikkorps. Dette ligger noen år tilbake, men trompeten bruker jeg fortsatt.

– Før du ble vaksjef i 1978 patruljerte du gatene. Hvordan var utefylla før?

– Den var verre enn den er i dag. Men de som drakk og lagde bråk var eldre enn de vi støter på nå. Jeg kan ikke huske fulle 14-15 åringer fra 70-tallet. Vi hadde gjengene på Bøkker'n, Karistranda, Bøkeskogen eller Badeparken. Og på Storgata var det mye mer bråk.

– Hva er det verste du kommer borti som politimann?

– Det verste har alltid vært husbråk, og spesielt når det er barn som skremmes og lider. Dette er heller ikke verre nå enn det var før, men det avdekkes nok mer. Nå har vi i politiet et nært samarbeid med barnevernet, de er hos oss i helgene, og blir med oss ut hvis det er barn i hjemmet hvor det meldes om bråk. Dette

samarbeidet fungerer veldig bra.

– I tillegg til vaksjef er du formann i politilaget. Du liker organisasjonsarbeide?

– Ja, jeg gjør det, og har vært i tillitsapparatet i mange år. – Som polititjenestemann føler du deg vel som en riktig prektig mann?

– La meg svare ærlig: Jeg gjorde nok det inntil jeg ble en personlig kristen i 1980. Da oppdaget jeg at alle mennesker er i utgangspunktet en synder overfor Gud, og at det er derfor vi trenger Jesus som mellommann. Det var på et fellesmøte i kirken med den nyfrelste entertaineren Sigvart Wallenberg at jeg forsto hvor min vei måtte gå. Dette har jeg aldri angret. Nå bruker både Berit og jeg nesten all vår fritid på å formidle det kristne budskap både ved hjelp av sang og musikk, vitnesbyrd og sosial hjelp.

– Dere har flere ganger vært i Ukraina og Hviterussland. Er det eget initiativ?

– Vi er i en evangeliseringsgruppe som heter Aksjon Håp.

Dette er en stiftelse, og den gir også hjelp i form av mat og klær. Samtidig forkynnes evangeliet. Tre ganger har Berit og jeg reist til Øst-Europa.

– Dere har

også vært i Manilla?

– Vi var med Wallenberg og åpnet et barnehjem. Det var vondt å se all nød og fattigdom, og vite at vi ikke kunne strekke til. Men det er godt å vite at det er en Gud som hjelper hvis vi ber.

– Andre reisemål?

– Israel. Hver gang jeg har vært der lengter jeg tilbake.

– Er det å være en personlig kristen en styrke i jobben din?

– Jeg føler det slik. Det er en styrke i dagliglivet å ha noe å tro på.

Eva Aaserud

«Det tristeste jeg er borti er husbråk og barn som skremmes».

— Hjemmet har vært min arbeidsplass

Fritiden ble brukt på familien og det kristne felleskapet i Betania

Østlands-Posten – tirsdag 30. april 1996

Da Martha Johannes-
sen bosatte seg på
Skreppestad var det
ikke rare bebyggel-
sen der. Det var langt
på landet, og jorder
på alle kanter. Dette
er lenge siden nå, og
Martha har sett hvor-
dan det ødselige stedet
ble et fint boligområ-
de. Nå bor 90-åring-
en alene, og hennes
innerste ønske er at
hun skal kunne klare
seg selv resten av li-
vet. Opphold på al-
dersinstitusjon står
for henne som noe
uvirkelig.

mer såpass at jeg ikke lenger
kan være på møtene i Betania,
og det savner jeg.
— Du kom tidlig med i Beta-
nia?

— Der har jeg vært i all min
tid, og jeg støtter så godt jeg
kan fortsatt. Felleskapet i Be-
tania har betydning så mye, der
har jeg følt meg trygg.

Martha Johannessen er en
av 10 søsken, fem jenter og
fem gutter. Hun var ikke store
knøttet da hun begynte i ar-
beidslivet.

— Den første oppgaven var å
gå med aviser. Dette var i Nø-
kleby ved Frederikstad. Mor
hentet avisbunkene på bussen,
og søsteren min og jeg fikk
hver vår store bunke. Jeg kan
huske at disse avisbunkene var
svært tunge, og jeg var ikke
mer enn 11-12 år. Etter konfir-
masjonen fortsatte tungarbei-
det.

— Hva gjorde du da?

— Jeg begynte som hushjelp
hos en forret-
ningsmann på
hjemstedet. Det
jeg husker best
var alle de store
gulvete som
skulle skures, og
så var der hesten.
Hesten var et ge-
despunkt i livet.
Den kjente meg,
og var glad da jeg kom. Det er
silke ting som gamle folk hus-
ker.

«Jeg gleder meg til 90-års dagen. Da skal jeg ha lang, blå kjole og lakksko»

— Var du hushjelp lenge?

— Det ble noen år, hvor
mange har jeg glemt. Men jeg
kom til Larvik for å ta hånd om
min søsters lille sønn. Søsteren
min Elise var gift i Larvik med
Severin Johannessen. Hun

døde da hun var 26 år, og på
dødsleiet spurte hun om jeg

kunne ta vare på den lille gut-
ten hennes. Det var så vondt at
han skulle vokse opp uten mor.
Jeg tok på meg den oppgaven
med glede, og etter noen år gif-
tet jeg meg med Severin. Vi
fikk mange gode år sammen,
han var en snill mann.

— Han var hvalfanger?

— Han dro om høsten og
kom hjem om våren. I land tok
han seg jobb om sommeren.
Mannen min var arbeidssom,
ville det beste for familien. Vi
fikk to barn sammen. Han
døde da jeg var 59 år.

— Senere har du klart deg
alene?

— Jeg har hatt stor hjelp av
familien, og er glad jeg har
den. Datter og svigersønn bor
rett i nærheten, det er der jeg
skal feire 90 års dagen. Dagen
er torsdag, men jeg feirer lør-
dag. Det hadde vært veldig fint
om den yngste sønnen min
hadde kommet hjem, men han
er bosatt i Hongkong, og det
blir en alt for
dyr reise.

— Har du vært
i Hongkong?

— Jeg har ikke
våget meg dit,
men jeg har
vært i Holland
og Danmark.
Reiselysten har
ikke vært av
den største, jeg har alltid vært
et hjemmemenneske.

— Hva gleder du deg mest til
nå?

— Jeg gleder meg til somme-
ren, men mest gleder jeg meg
til fødselsdagselskapet. Da
skal jeg ha lang blå kjole, og
pene lakksko. Jeg må jo pynte
meg, 90 år blir en bare en gang.

Eva Aaserud

FYLLER 90

Førstkommende lørdag
tar Martha Johannessen
på Skreppestad på seg
blå, lang kjole og lakk-
sko, og feirer fødsels-
dag. Det er to dager etter
90-års dagen. Vår jubi-
lant er i strålende form,
og er lykkelig over å
oppleve alderdommen
hjemme i eget hus.

Side 2

Foto: ERIK BERGE

Vil være hjemme: Martha Johannessen blir 90 år torsdag 2. mai. Hun er en kjekk jubila-
nt, og er glad hun kan bo hjemme. Aldersinstitusjon Friser ikke

Min kjære mann, vår kjære far, svigerfar, bestefar, bror, svoger og onkel

Lars Westvang

sovnet stille inn i dag
Larvik, 10. desember 1996

Thora

Jarl Otto Astrid
Trond
Inger Lise Hugo

Lars Einar, Kristina,
Even, Bjørn

Laura (søster)

Øvrige familie

Bisettes i Undersbo kapell, tirsdag 17. desember kl. 13.30. I stedet for blomster og kranser ønskes en gave til Evangeliesentrene.

MINNEORD

Vi kan ikke treffe Lars Westvang i eplehagen lenger. Han er borte, men ikke glemt.

Det å være 83 år og ha et litt dårlig hjerte, hindret ikke Lars. Han var bestandig i farta.

Lars var for oss den eldre mann som hadde et par minutter til overs over gjerde, som kom med noen epler, blomster eller noe annet. Eller at vi kunne komme til han i eplehagen, gå rundt og vanne blomster, plukke epler eller pærer, eller bare sitte litt på benken å prate om det som skjer i verden. Gammel høvelmester som han var, så hadde han mye å fortelle om.

Vi er veldig glad for at vi og våre barn har fått lov å lære Lars å kjenne. Det vil bestendig komme gode minner fram når vi tenker på Lars.

Men vi er glad for at vi har Thora, og vi tenker spesielt på henne nå når hun er blitt alene. Takk for alt, Lars.

Frank, Annci, Karl André,
Tonje og Adrian

Vår kjære mor, farmor og oldemor, vår alles kjære

Kaspara Andersen

f. 27.09.1911

døde fra oss i dag.

Larvik, 29. august 1997.

Johannes
Jahn-Robert

Barnebarn og oldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell tirsdag 9. september kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til gatebarn i Colombia.

Vår kjære søster, svigerinne og tante

Jenny Barth-Nilsen

født 29. oktober 1910

døde i troen på sin frelser

Larvik 15. februar 1998

Hans
Egil
Ingjerd
Erling
Liv

Jussie
Dagny

Gunnar

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell torsdag 19. februar kl. 10.30. Like kjært som blomster er en gave til Betania.

Vår kjære mor og svigermor, vår snille bestemor og oldemor, vår alles kjære

Ragna Baugrød

født 8. juni 1918

døde fra oss i dag

Larvik 11. desember 1998

«Nu er du borte fra sorg og smerte. Nu hviler du trygt ved Jesu hjerte.»

Irene
Helge
Kåre
Tore

Svein
Hanne
Mona
Gunn

Barnebarn og oldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Tanum kirke torsdag 17. desember kl. 12.00. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Hjertelig takk

for all deltakelse ved vår kjære Kaspara Andersens bortgang. Takk for gaven til gatebarna i Colombia, kr. 1.650,-.

Familien

Min inderlig kjære mann, omsorgsfulle far og vår gode farfar, bror, svoger og onkel

Johnny Berg

født 23. juli 1916

døde fredfullt fra oss i dag.

Østre Halsen, 1. mai 1998

«Tålmodig du led, hvil nå i fred!»

Lillian

Jan Erik

Barnebarn

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell fredag 8. mai kl. 10.30. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Vår kjære mamma, svigermor, mormor, farmor og oldemor, søster, svigerinne og tante

Sigrid J. Håkonsen

reiste hjem til Jesus i dag 88 år gammel.

Grønneberg, 22. sept. 1997

«Stille suser trærne rundt hjemmet du elsket, Farvel nikker blomstene du vernet så tro.

Takk kvittrer fuglene

du var så glad i.

Mildt hvisker vinden, sov i ro.»

Elly Roar
Edgar Grethe

Arnvid og Mary-Ann

Vigdis og Arne

Nina og Per

Lene og Sigfred

Oldebarn

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell, tirsdag 30. sept. kl.

Min kjære, trofaste mann, vår snille far, stefar, svigerfar, bestefar, svigersønn, bror, svoger og onkel

Karl Bernhard Johnson

hviler nå i Jesu armer Barkåker, 5. november 1998

«Ditt hjerte som banket så varmt for oss alle, og øyne som lyst og strålte så ømt bar stanset og sluknet til sorg for oss alle. Hva du har vært skal aldri bli glemt»

Wenche

Karl Petter

Heidi

Arild

Åsmund og Gaute
Øvrige familie

Begraves fra Borre kirke fredag 13. nov. kl. 12.30.

Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Min kjære, trofaste mann, vår snille far, stefar, svigerfar, bestefar, sønn, svigersønn, bror, svoger og onkel

Karl Bernhard Johnson

hviler nå i Jesu armer

Barkåker, 5. november 1998

Wenche

Karl Petter

Heidi

Arild

Åsmund og Gaute
William Johnson (far)
Øvrige familie

Begraves fra Borre kirke fredag 13. november kl. 12.30. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven. *Ø.P.*

VELKOMMEN
TIL

SYLVI-ANN & TOMMYS
VIELSE

3 AUGUST 1996

50 år

■ Gunnar Harkestad

fyller 50. år 10. mai. Han er født i Bergen, og fikk vokse opp i Filadelfiamenigheten.

Han ble en bevisst kristen som 13-åring, og viste tidlig iver til å tjene Gud. Han ble døpt i 1963. I ungdomstiden spilte han i Bergen Kristelige Hornorkester. Senere skulle det bli stemmen som ble brukt til Herrens ære.

Etter folkeskolen tok han handelsskolen, ettersom regnskap var noe som interesserte ham. Men Herren hadde andre planer. Kallet til å tjene Gud ble klarere, og høsten 1963 dro han til bibelskolen i Filadelfia, Oslo og ble i 1964 utsendt som evangelist fra Filadelfia, Bergen. Hans første virkefelt var Sogn og Fjordane, Karmøy og Mjøndalen. Høsten 1965 dro han igjen til bibelskolen i Oslo, og traff da Svanaug, som skulle bli hans livsledsager. Vinteren 1965 var han fast evangelist i Gudbrandsdalen. Våren 1965 var han bl.a. i Mo i Rana og fikk oppleve en fin tid der. I november 1965 ble han gift med Svanaug Annie, og de fikk etter

hver barna Ruth Ester, Miriam og Dan Levi.

I mars 1967 ble han som 20-åring innsatt som forstander i pinsemenigheten i Harstad. Etter to år fortsatte de som forstanderfolk i Bodø. Fra 1971 ble de bosatt på Drag i Tysfjord, og var evangelist i Tysfjord og forstander i Elim, Ballangen fra 1972, samtidig som han hadde sit vanlige arbeid. I 1977 flyttet familien til Ballangen og startet eget regnskapsfirma, samtidig som han ble heltidsforstander for menigheten fram til 1984. I denne perioden var Gunnar aktiv i pinsebevegelsen i Nord-Norge, og var bl.a. redaktør for Fredens Sambånd og medlem i Heimemisjonen.

November 1984 kom familien til Larvik, og Gunnar ble innsatt som forstander for Betania, Larvik. I denne 12-årsperioden har menigheten hatt en positiv vekst fra ca. 190 dømte medlemmer til ca. 250. Han ble en av ildsjelene for starten av menighetens radio BeLa. Han fikk også være med i bygging av et nytt lokale, som har lagt grunnlaget for menighetens liv framover. I denne perioden har han vært styreformann i Filadelfiaforlaget, og er fremdeles styremedlem i Samspår Norge samt Norsk Frikirkerråd.

Kjære Gunnar! 50 år er ingen høy alder, og dette skulle tilsi at dine krefter kan brukes til mye positiv tjeneste for Herren og pinsebevegelsen i mange år framover. Som menighet takker vi deg for all god forkynnelser gjennom årene, og vi vil ønske deg og Svanaug mange gode år framover. Herren vil gi dere nødvendig styrke i tjenesten som ligger foran dere.

ELDSTERÅDET I
BETANIA, LARVIK

3/5-96

Menigheten Betania, Larvik, som Gunnar Harkestad har be-
tjent fra høsten 1984, vil sam-
men med familie, mange gode
venner og kolleger feire vår
bror og venn fredag 10. mai.

Som person er Gunnar djerv
og uredde. Men humoren og
selvironien virker avvæp-
nende. Medfølelsen og deltagel-
sen i andre menneskers van-
skeligheter peker på sjelesørge-
ren. I tankeklarheten og evnen
til verbalt å uttrykke seg, mø-
ter vi taleren. Engasjementet
på mange plan viser en utrolig
kreativitet og arbeidskapasitet,
som har og vil komme bevegelsen
og samfunnet til nytte
framover.

Som god og nær venn i
mange år setter undertegnede
stor pris på jubilaranten. Ikke
bare at vi de siste 10 årene har
bodd nær hverandre i Vestfold,
men helt tilbake til høsten
1964 på Bibelskolen i Filadel-
fia, Oslo. De mange år nordpå
både utdypet og forsterket båndene.

Som menighetsbarn opp-
levde han trygghet i hjem
menighet, men frelsesspørsmå-
let måtte 12-åringen selv ta
stilling til. 16-åringen som ble

døpt bar på et kall, så 17 år
gammel sto evangelistprøven i
Vågsvåg i Måløy, og året etter i
Gudbrandsdalen. En rekke steder
har dere lagt ned et stort
arbeid som forstanderfolk. Dere
har også et stort hjerte for mi-
sjonen.

I 1995 ble Gunnar valgt inn i
kommunestyret i Larvik som
representant for KrF. Sam-
funnsengasjementet begynte
egentlig mange år tidligere som
formann i Ballangen skolestyre
i fem år. Dette er Gunnar slik
vi kjenner ham. Sterkt enga-
sjert i menighetsarbeid, som
har båret rike frukter og andre
oppgaver han påtar seg. Ved si-
den av ham står hans kjære
Svanaug og barna. Svigersøn-
ner og barnebarn har vært med
å øke denne fine familien.

Sammen med den nære fa-
milie ønsker vi deg, Gunnar, alt
godt videre fremover, selv om
sykdom har bremset deg i din
tjeneste. Det ville bli et stort
tap for bevegelsen om du ikke
skulle fortsette som forstander
etter en hvileperiode. Kari og
jeg setter virkelig pris på å få
være deres venner.

Gratulerer, kjære bror, med
dagen! Guds velsignelse øns-
kes.

Adr. for dagen: Torstvedåsen
31, 3271 Larvik. Tlf. 33 11 56
38. Fra kl. 17: Betania, Larvik,
Dr. Holmsv. 7, 3251 Larvik.

KARI OG HARTVIG STORSLETT

Eiliv Skogsletten

f. 31.03.1924 d. 13.07.1996

Betania

Fredag 19. juli 1996

Et hertig liv: Berti Sundet Olsen stråler av glede over livet. 50 åringen takker for så mye.

Foto: BJØRN JAKOBSEN

— En lykkelig 50-åring

Berit Sundet Olsen bruker sin tid til å gjøre andre mennesker godt

— Det største som har skjedd i livet mitt var å bli frelst, og å få møte Thore. Da dette hendte for over 20 år siden ble alt annerledes. Like ulykkelig og vondt som livet var til midt i 20-årene, like godt og lyst er det blitt. Jeg er en usigelig glad, takknemlig og lykkelig 50 åring.

Berit Sundet Olsen bruker all sin tid på å hjelpe andre. Hun er aktiv kristen, hun går ut av kirkerommet for å fortelle mennesker om Guds kjærlighet, og hva Han kan gjøre for oss. Sammen med ekte-mannen reiser hun land og strand rundt som sangevangelist, og åtte ganger har hun vært i Øst-Europa med evangeliet.

For Berit er det ikke den strenge og noe egoistiske kristendom som råder. Hun ønsker å bruke seg selv, og hun bruker seg selv, helt ut. I en årrekke har hun hatt sitt arbeid på Furubakken psykiatriske senter.

Hun er psykiatrisk hjelpeleier, og for mennesker som livet har f

tøft med, er hun mer enn en hjelpe-
de hånd.

— Jeg opplevde aldri en god barndom, sier Berit stille. — Barndommen var fylt av redsler, og disse fulgte meg også inn i ungdomstiden. Jeg følte skyldfølelse for mye, og det var vanskelig å knytte seg emosjonelt til noen. 18 år gammel reiste jeg fra Elverum til Oslo, og tok fatt på utdanning som frisør. For ikke å bli værende alene på fritid jobbet jeg på trikken, jeg hadde dobbelt jobb og likte det.

Så kom Berit Sundet Olsen til

Larvik, og problemene tok hun med seg.

— Tilslutt så jeg ingen utvei, og det ente med selvmordsforsøk. Det var etter dette jeg kom til Modum bad og behandling av Gordon Johnson. På denne tiden fikk jeg også oppleve det vidunderlige å bli en kristen, og året etter møtte jeg Thore. Min vei inn i lyset og gleden begynte.

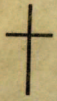
Berit sluttet som frisør, selv om hun likte seg godt hos Smith Larsen. Nå ønsket hun å ar-
beide for full omsorg, og for henne

ble det vakter både på Furuheim og Furubakken. De siste ti årene har hun vært fast på Furubakken, bare med avbrekk til studier og reiser.

— Nå står jeg overfor nye oppgaver, forteller hun. — Jeg har permisjon fra Furubakken, og skal begynne som avdelingsleder på Lundevand omsorgssenter for misbrukte jenter. Jeg håper å kunne fylle oppgaven, og jeg føler takknemlighet over å få prøve.

Det er torsdag 3. oktober hun fyl-
ler 50 år. Fredag skal hun feire med familien, og lørdag er det åpent hus i hjemmet i Frøyhovveien 27.

Eva Aaserud

Min kjære omsorgsfulle mann, pappa, svigerfar og vår morfar

Eiliv Skogsletten

f. 31.03.1924
flyttet hjem i dag

Larvik, 13. juli 1996

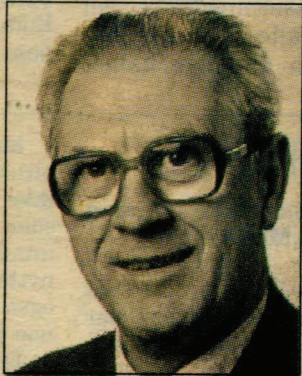
«Borte fra legemet
hjemme hos Herren»

Gerd

**Synnøve Alf Magne
Gina Merethe og Steinar
Anne Sofie og Brad
Audun Magne**

Søsken og øvrige familie

Begravelsesseremoni i Betania, Larvik fredag 19. juli kl 12.00. Like kjært som blomster er en gave til nødlidende barn i Zaire og Romania.

Eiliv Skogsletten er død

■ Mangeårig predikant og forstander Eiliv Skogsletten døde lørdag 13. juli, 72 år gammel. Begravelsen finner sted i Betania, Larvik, fredag 19. juli kl. 12. Nærmere omtale senere.

MINNEORD

Eiliv Skogsletten er død i en alder av 72 år. Tross alvorlig sykdom for noen år siden fikk han leve et aktivt og godt liv helt til slutt.

Han var født og oppvokst i Lofoten, men kom flyttende til Larvik tidlig på 60-tallet sammen med sin familie. Senere ble det bygget hus på Gon hvor

Eiliv levde et aktivt liv. I hans ungdom ble det innsats i motstandsbevegelsen under okkupasjonen. Han satt også i tysk fangenskap. Tidlig fikk han med seg handelsskole og startet i handelsbransjen. Men kallet til å tjene Herrenes Herre kom og han fikk tjeneste i Kristelig Ungdomsforbund som reisesekretær. Senere ble det oppgaver i Indre Sjømannsmisjon, både som forkynter på land og ombord i «Elieser» og som bestyrer av fiskerhjem forskjellige steder. Flere ganger fikk han oppleve å få være med i vekkelse ved at mange mennesker søkte troen på Jesus Kristus. Flere bygdesamfunn ble berørt og mange takker Gud for at Eiliv Skogsletten kom i deres vei!

Midt på 60-tallet ble han engasjert som evangelist i Pinsemenigheten med utgangspunkt i Betania, Larvik. I 1967 ble han forstander i Toten, Hauge i Dalene, Bø og Vinje. Etter alvorlig sykdom i 1983 ble det stopp i forstanderoppgaver, men forkynterkallet fortsatte. Flere steder i landet vårt har hatt besøk av Eiliv og Gerd de siste årene.

I Larvik har han vært aktivt med i Fellesmøteforeningen og hadde en tre-årsperiode som formann for noen år siden. I 1994 ble han på ny valgt som formann og var det ved sin død. Han har nedlagt et grundig arbeid med høstens fellesmøter, og det er et tap for

byens kristenliv at Eiliv Skogsletten er gått bort. Også i Larvik Predikantforening var han aktivt med.

Eiliv Skogsletten var en omsorgsperson. Sammen med Gerd var han mye ute og besøkte syke og gamle. I flere år var han med i ledelsen i Betania og var også ledende eldste 1985-94. I Betania er det et stort og følbart savn at Eiliv Skogsletten er borte. Han var alltid til stede i møter og bønnemøter og aktiviserte seg for menigheten. Troskap og omsorg er nøkkelord når han omtales. Han var også ivrig i å reise. I syden var det opphold hver høst de siste årene på Gran Canaria, det er blitt et par amerikareiser og senest i juni kunne han og Gerd feire gullbryllup i St. Petersburg.

For hans hustru Gerd, datter, svigersønn og barnebarn er savnet etter ham stort. Vi er mange som føler med dere i sorgen. Må Gud velsigne dere alle og gi den styrke som trengs til dagene som kommer.

Vi lyser fred over Eiliv Skogslettens minne.

Gunnar Harkestad

■ Eiliv Skogsletten, predikant og mangeårig forstander, er død i en alder av 72 år. Tross alvorlig sykdom for

noen år siden fikk han leve et aktivt og godt liv til han fikk hjemlov 13. juli.

Han var født og oppvokst i Lofoten, men kom flyttende til Larvik tidlig på 60-tallet sammen med sin familie. Senere ble det bygget hus på Gon hvor Eiliv trivdes godt sammen med sin Gerd. Selv om de solgte eiendommen for et år siden og flyttet inn til byen, beholdt de en liten hytte som de kunne vende tilbake til. Det var også her han døde uventet.

Eiliv levde et aktivt liv. I hans ungdom ble det innsats i motstandsbevegelsen under okkupasjonen. Han satt også i tysk fangenskap. Mors bønner, fortalte han, hindret at han ble sendt til Tyskland. Tidlig fikk han med seg handelsskole og startet i handelsbransjen. Men kallet til å tjene Herrenes Herre kom, og han fikk tjeneste i Kristelig Ungdomsforbund som reisesekretær. Senere ble det oppgaver i Indre Sjømannsmisjon, både som forkynter på land og ombord i «Elieser», og som bestyrer av fiskerhjem forskjellige steder. Flere ganger fikk han oppleve å få være med i vekkelse. Flere bygdesamfunn ble berørt og mange takket Gud for at Eiliv Skogsletten kom i deres vei!

Midt på 60-tallet ble han engasjert som evangelist i pinsebevegelsen, med utgangspunkt i Betania, Larvik. I 1967 ble han forstander i Austmarka og senere ble det forstandertjeneste i Toten, Ørje, Hauge i Dalene, Bø og Vinje. Etter en alvorlig sykdom i 1983 ble det stopp i forstanderoppgaver, men forkynterkallet fortsatte. Flere steder i landet vårt har hatt besøk av Eiliv og Gerd de siste årene.

I Larvik har han vært aktivt med i Fellesmøteforeningen, og hadde en treårs periode som formann for noen år siden. I 1994 ble han på ny valgt som formann og var det ved sin død. Han har nedlagt et grundig arbeid med høstens fellesmøter og det er et tap for byens kristenliv at Eiliv Skogsletten nå er hentet hjem til himmeleg. Også i Larvik Predikantforening var han aktivt med.

Eiliv Skogsletten var en omsorgsperson. Sammen med Gerd var han mye ute og besøkte syke og gamle. I flere år var han med i ledelsen i pinsemenigheten Betania, og var også ledende eldste 1985-94. I Betania er det et stort og følbart savn at Eiliv Skogsletten er borte. Han var alltid tilstede

i møter og bønnemøter og aktiviserte seg for menigheten. Troskap og omsorg er nøkkelord når han omtales.

Han var også ivrig i å reise. I Syden var det opphold hver høst, de siste årene på Gran Canaria. Det er blitt et par amerikareiser og senest i juni i år ble det Russlandsbesøk, hvor han og Gerd kunne feire gullbryllup i St. Petersburg.

For hans hustru Gerd, datter, svigersønn og barnebarn er savnet etter ham stort. Vi er mange som føler med dere i sorgen. Må Gud velsigne dere alle og gi den styrke som trengs til dagene som kommer.

Fredag 19. juli ble Eiliv Skogsletten begravet fra Betania, Larvik. Lokalet var fullsatt av slekt og venner som viste deltagelse i sorgen. Det var solosang av Erik Grinden. Gunnar

Harkestad forrettet, og hentet teksten fra 1 Mos 24,56. Harkestad viste til at Skogsletten talte over denne teksten ved en begravelse 25. juni i år. Nå var det han selv som hadde fått reise «hjem til sin herre». Kisten ble ført til Undersbo kirkegård og Harkestad forrettet ved graven.

Etter begravelsen var det minnestund i peisestuen i Betania og mange benyttet anledningen til å sette ord på det de hadde fått oppleve i samvær med Eiliv Skogsletten. En vakker minnekrans ble flettet i samværet.

Det var også representanter fra menigheter som han har bejent som forstander. Ledende eldste Rudolf Larsen takket fra pinsemenigheten Betania, og la vekt på at det var en trofast bror som hadde lagt ned vandringsstaven.

Et liv i tjeneste for Herren er avsluttet. Minnene er tilbake og vi lyser fred over Eiliv Skogslettens minne. *23/8-96*

GUNNAR HARKESTAD

■ 9. juni var det 50 år siden **Gerd og Eiliv Skogsletten** ga hverandre sitt ja til å leve sammen i «gode og onde dager». Og det har holdt. Gullbryllup kunne vært markert sammen med familie og gode venner på søndag, med som spreke jubilanter ofte er: Bortreist på dagen. De kunne denne dagen vandre rundt i St. Petersburgs gater, og har dermed fått sin første tur til Russland.

Et langt liv i aktiv tjeneste for Herren ligger nå bak Gerd og Eiliv. De har fått betjene flere menigheter som forstanderfolk, og han har stått som eldste i pinsemenigheten Betania, Larvik, til han trakk seg tilbake for 2 1/2 år siden.

I årene som forstanderfolk har de hatt sitt hus på Gon i Larvik å vende tilbake til, og her bosatte de seg igjen da sykdom gjorde «stopp» i 1983.

Men det ser ikke ut for at noe kan stoppe Eiliv i å være aktiv i tjeneste, og han er blitt brukt som for-

kynder mange steder i landet etter forstandertjenestens opphør.

Gerd og Eiliv har flyttet til byen, og de har tatt vare på den verdien som ligger i det å ha et gjestfritt hjem. Og de er åpne for å hjelpe mennesker med behov, enten det nå er ved sykeseng eller i sjelesorg. Mange er de telefoner som har vært til og fra hjemmet deres for å hjelpe andre!

I sitt ekteskap fikk de en da

tter, Synnøve, som sammen med mannen Alf har gitt dem tre kjekke barnebarn. Familien strekker seg fra Larvik til Haga til Amerika og til Oslo.

Vi stiller oss i gratulanteres rekke, og ønsker gullbrudeparet alt godt for framtiden med mange nye år i aktivitet i hjem, familie og menighet.

Deres adresse er: Sophus Buggesv. 11 A, 3257 Larvik. Tlf. 33 18 23 47.

SVANAUG OG GUNNAR HARKESTAD

14-6-96

60 år
Olaug Riis, Vestmarkav. 12, fyller 60 år i dag. Mange gratulasjoner og klemmer fra Jonas og Niklas.

40 år
Liv-Tone Hansen er blitt 40 år og feirer lørdag. Familie og venner gratulerer og glede seg. Ekstra klen fra Anne Lene og Thor-Inge.

9-1
98

60 år
Sylvia Kristiansen fyller 60 år i dag. Alle barnebarna gratulerer sin snille mormor og farmor så mye.

14-2-98

TUSEN TAKK

Vi feiret gullbryllup i Russland og takker menigheter og venner for den overraskende oppmerksomhet som dere viste oss da vi kom hjem. *CP 5-7-96*

Gerd og Eiliv Skogsletten

Sølvbryllup

Eileen og Arvid Grorud, Orev. 3, Skreppestad, har vært gift i 25 år og får gratulasjoner av Anita, Bengt, Mariann, Hans Martin og Marius. Dagen feires lørdag i Odd Fellows lokaler.

1996 17-10

40 års bryllupsdag

Linda og Robert Pettersen, Holmejordet, har vært gift i 40 år i morgen. De gratuleres så mye med dagen av barn, svigerbarn, barnebarn og oldebarn.

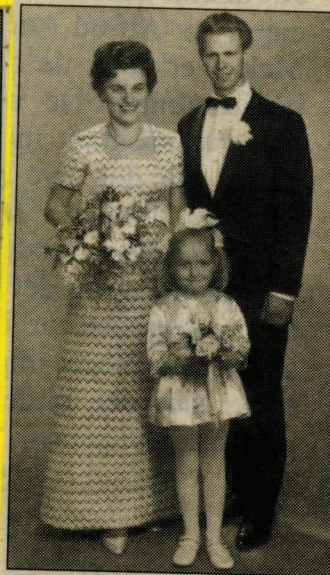
CP 19-4-97

Betania

7-5-2000
Kl. 11: Rebecca Løvstø, David Pettersen, Silje Pettersen, Veronica Pettersen, Daniel Dahl Nilsen og Daniel Nilsson.

PERLEBRYLLUP

Nov-99

Åse og Harald Storrønningen feirer 30 års bryllupsdag i dag. Mange gratulasjoner fra Merete, Frode, Leeloo, Fred, Gunn Sissel, Charlotte, Linn og Siw.

Sølvbryllup

Ann-Beate og Hans Petter Martinsen, Dronningensgt. 47, feirer sølvbryllup i dag. De gratuleres hjerteligst av alle barna.

3-5-2000

60 år
Harald Storrønningen fyller 60 år i dag. Han gratuleres så mye av alle jentene sine, svigermor og to svigersønner.

17-08-01

65 år
Linda Pettersen, Jordelia 8, fyller 65 år i dag. De hjerteligste gratulasjoner fra barn, svigerbarn, barnebarn og oldebarn.

17-8-2000

BRUDEPAR

ØP 22 07 96

Kirs Holhjem
og Roar Arnes.
(Foto: M. Lundquist)

Gro Mangelrød og
Willy Johnsen.
(Foto: Erik Skjoldt)

Sylvi-Ann Johansen og Tom-
my Haugen.
Foto: Trines Foto Studio

22. FEBRUAR 1997

BRYLLUP

feires i dag, lørdag 22. februar,
av Anne Grete Østerhaug, og
Arve Bregård. Vielse i Salem-
kirken, Oslo, kl. 13.00. Adres-
se for dagen: Sjømannskirken,
Bygdøy.

BRUDEPAR

Pendis Kem og
Ragnar Sjursen, Larvik.
17.3.97 (Foto: Erik Skjoldt)

FORMIDDAGSBRYLLUP

Etter 15 års samboerskap gir vi
hverandre vårt ja sankthansaf-
ten i Larvik kirke. Bente Lit-
hell og Øystein Torp, Larvik.
Adresse for dagen: Betania
selskapslokaler. 14-6-97

Bente Lithell og
Øystein Torp
(Foto: Dennis og Cathrine)

■ Bryllup feires 28. juni av
Kjersti Bæverfjord, Oslo/Mel-
hus, og Dan Lewi Harkestad,
Oslo/Larvik. Vielse i Melhus
kirke kl. 13.30. Adr. for dagen:
Einridesvei 32 a, 7087 Gimse. KS

Feires lørdag 28. juni av
Kjersti Bæverfjord, Oslo/Mel-
hus og Dan Lewi Harkestad,
Oslo/Larvik. Vielse i Melhus
kirke kl. 13.30. Adresse for da-
gen: Einridesv. 32 a, 7087
Gimse. ØP

Hvordan
synes du en
ordentlig
vinter
bør være?

24-1-98

Anne Marit Grinden,
Hagalia
- Masse snø, og
jevn temperatur. Slik
det er nå er et slit.

Gratulerer

■ Kjersti Bæverfjord, Melhus,
og Dan Lewi Harkestad, Lar-
vik, ble viet i Melhus kirke
28/6-97.
Foto: Fotograf Eidsmo, Støren
KS' 5-12-97

Østlands-Posten – lørdag 13. desember 1997

GULLUNGEN**9. Bichon frise**

En trivelig selskaphund
med et lett temperament.
Mye pels som krever stell!

Gullungen i dag heter Sa-
muel Schjølberg, fem
måned. Han bor i Marka-
veien, og foreldrene heter
Birgitte og Trond.

(Foto: Dennis og Cathrine)

Kjersti Bæverfjord,
Melhus, og Dan Lewi
Harkestad, Larvik.
(Foto: Bente Eidsmo, Støren)

ØP 29-9-97

BRUDEPAR

Kjersti Bæverfjord og Dan
Lewi Harkestad giftet seg i
Melhus kirke 28. juni.

(Foto: Fotograf Eidsmo, Støren)

ØP 2/8-97

Vår inderlig kjære mamma og svigermor, vår snille farmor, mormor og oldemor, vår gode søster, svigerinne og tante

Sonja Rosa Lindhjøm

født 4/8-1916

døde fredfullt i dag

Larvik, 5. mai 1996

Kjell Turi
Svein Henny
Gerd Unni Otto

Barnebarn og oldebarn

Søsken

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell fredag 10. mai kl 12.00. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Vår inderlig kjære mamma og svigermor, vår snille mormor, farmor og oldemor, vår gode søster, svigerinne og tante

Marit Olafsen Lindgren

gikk hjem til Jesus i dag etter et lengre sykeleie 70 år gammel

Nanset, 24. mai 1996

«Salig er den som når alt farer hen, har Jesus og himmelen igjen.»

Ronald Signe
Anne Marie Øyvind
Torill
Hans Terje Turid
Inger Johanne Dag Rune
Ruth Kristine Rolf
Jorunn Eli Svein-Erik

Linda, Yngve, Bente, Ronny, Mona, Elin, Anita, Thomas, Gøril, Dorthe, Thorvald, Kristine, Ole-Jørgen, Ingun, Beate, Kine, Benedicte

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo fredag 31. mai kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til Pinsemenigheten, Betania.

MINNEORD

Vår kjære mamma, Marit Lindgren, har reist «hjem», slik det står skrevet i en sang

hun var så glad i. Det var så lang og krevende «reise», som satte tålmodighet og utholdenhet på prøve. Vi var forberedt på at hun skulle reise fra oss, men vi visste ikke når. Derfor ble tiden en knapphet. Vi var så heldig å få følge mamma på reiseveien det siste året – helt fram til endestasjonen.

Reisen var preget av fortvilelse, håp og sorg, men midt oppe i dette fant vi fram gleden over alle gode minner vi hadde, fra en trygg og kjærlig oppvekst. Gode minner knyttet til hennes rolle som mormor og farmor, hvor hun viste sin sanne glede i ord og i gjerning, etter hvert som barnebarna kom på løpende bånd, i alt 14 barnebarn i løpet av 18 år. Etter hvert kom tre oldebarn – hun var ikke mindre kry!

Mamma var ikke den som

ropte høyt, men hun fikk alltid sagt mye av det hun hadde på hjertet. Blant annet gjennom diktning. Hun diktet sanger til alle jubileer og andre store merkedager. Mamma var den som tok hånd om hus, hage, hjem og familie. Etter 50 år med omsorg for andre, fikk organisasjonslivet glede av hennes vilje til å stille opp. Her hadde hun også mange venner som hun satte stor pris på. Mamma rakk å så mye i sitt liv, til tross for at hun «bare» ble 70 år - slik alle hennes etterkommere er bevis på. Hun sådde og verdier som vil leve videre. Vi er takknemlig for at mamma var vår mor. Vi er viss om at hun får hvile i fred.

På vegne av barna
Inger Johanne

DØDSFALL

Anker Svendsen er død, nær 77 år gammel. Selv for en fysisk kjempe som Anker ble sykdommen til slutt for sterk, og han sovnet stille inn hjemme hos seg selv.

Anker Svendsen var i alle år en arbeidets og slitets mann. Allerede som 17-åring startet han på Soya'n, som det alltid het på Torstrand, og her ble han helt til fabrikk ble lagt ned. Da gikk han over til Gundersens hvetekli-fabrikk som tok tilhold i de samme lokalene. Der jobbet han til pensjonsalderen.

Bege steder tok Anker Svendsen de tyngste takene. Det ble ikke få blytunge sekker han og kameratene bar i land fra frakteskuter til Soya'n. Tur etter tur, dag etter dag gjorde at Ankers fysikk, som i utgangspunktet var imponerende, ble av de mest solide.

Denne fysikken fikk han til fulle bruk for i idretten som sto ham svært nær. Anker Svendsen var i en lang periode en av Norges aller beste tungvekts-

brytere, og det var i en tid da brytingen virkelig var en idrett å regne med i Norge. Legendariske ble Ankers mange knallharde kamper mot sin argeste konkurrent Olaf Knutsen. Dessverre for Anker ble de beste årene av hans karriere ødelagt av krigen da idrettsboikotten gjorde at også brytingen måtte legges på hyllen.

Også i friidrett prøvde Anker seg, og med hans kjempekrefter var det mange som trodde at han skulle bli en glimrende sleggekaster. Dessverre sto ikke teknikken helt i stil til kreftene, og dermed ble det brytingen som ble Ankers paradegren.

En egenskap som virkelig kjennetegnet Anker Svendsen, var pålitelighet og selvpopprefrelse. Anker var en mann som en til fulle kunne stole på og overlate hva som helst til. Hadde Anker sagt at dette fikser jeg, så gjorde han det, uansett hvor mye det gikk ut over ham

selv. Anker var kort og godt en bautastein som ikke lot seg rikke. Det fikk ikke minst familien glede av, og alle oss andre som lærte å sette pris på Anker gjennom et langt liv. Han vil bli dypt savnet, både av familien og alle oss andre.

Roger W. Sjørdahl

Min høyt elskede Anker, vår oppofrende pappa, omsorgsfulle svigerfar og snille besse

Anker Eugen Svendsen

(f. 12. august 1919)

døde stille i troen på sin frelser i dag

Larvik, 17. juni 1996

«Stille suser trærne rundt hjemmet du elsket. Farvel nikker blomstene du vernet så tro. Takk kvittrer fuglene du var så glad i. Mildt hvisker vinden, sov i ro.»

Mildrid

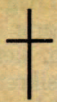
Terje Inger
Yngve Elisabeth

Tonje, Ida, Christoffer, Thomas

Søsken

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell tirsdag 25. juni kl. 12.00. Vennligst ingen kondolanser ved graven.

Min inderlig kjære Christian, min gode snille pappa og svigerfar, vår omsorgsfulle bestefar, vår alles kjære

Christian Fredrik Carlsen

døde i troen på sin Frelser, 78 år gammel

Steinsnes, 26. sept. 1994

Dagheid

Yngvar Torhild

Joakim og Thomas

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell tirsdag 4. oktober kl. 12.00. Like kjært som blomster er en gave til Betania Pinsemenighet. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Min gode hustru, vår kjære mamma, svigermor og farmor, søster, svigerinne og tante

Asbjørg Kjøndal

f. Tvedten

døde fredfullt i troen på Jesus i dag

Kjøndal, 2. desember 1994

«Smilet forsvant først da sykdommen vant. Takk for alle smil vi fikk.»

Lars

Jorunn

Bjørn

Kåre

Ragne

Kristin

Randi

Mari og Kjetil,
Ingrid og Elise
(barnebarn)

Randi, Borghild, Solveig,
Ingrid, Ragnar
(søsken)

Øvrige familie

Begraves fra Tjølling kirke fredag 9. desember kl. 12.30. I stedet for blomster ønsket Asbjørg en gave som deles mellom Kreftsaken og Betanias misjonsarbeid i Zaire.

BEGRAVELSE

Asbjørg Kjøndal er begravet fra Tjølling kirke.

Til innledning spilte kantor Kjell Håkestad «Solefaldsang» av Ole Olsen. Deretter sang Helge Lindhjem «Å være din». Før talen sang forsamlingen «Gud når du til oppbrudd kaller». Pastor Gunnar Harkestad forrettet og talte ut fra Matt. ev. kap. 4 v. 19-20: «Jesus sier til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere. De forlot straks sine garn og fulgte ham». Forsamlingen sang så «Skal vi møtes

hist ved floden», hvoretter Helge og Elisabeth Lindhjem sang «Hjemme i himlen». Til tonene fra «Jag har hört om en stad ovan molnen» ble båren ført ut til graven. Før og etter jordpåkastelsen ble det sunget et vers av «Jeg er i Herrens hender».

Vår alles kjære

Otto H. Kroktun

f. 29. april 1922

reiste hjem til Jesus i dag
Stavern, 8. februar 1995

Gunvor

Svein

Inger Johanne

Laila

Elisabeth Sigmund

Tor

Charlotte, Ole Jacob, Roy,
Pål, Trude, Sondre, Jarle

Jasper (bror)

Øvrige familie

Begraves fra Stavern kirke onsdag 15. feb. kl. 12.30. Like kjært som blomster er en gave til Stavern Frikirke.

Vår kjære svigerinne

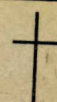
Aagot Kristiansen

sovnet stille inn i dag

Larvik, 28. april 1995

Valborg og Gudrun

Begraves fra Undersbo kapell torsdag 4. mai kl. 12.00.

Min kjære søster, svigerinne og vår snille tante

Dorthea Lian

døde plutselig fra oss i dag,
89 år gammel

Furuheim

10. desember 1995

Oscar

Anne-Kari

Nieser og nevøer

Øvrige familie

Begraves fra Undersbo kapell fredag 15. desember kl. 10.30. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

Vår alles kjære

Anna Rundhaugen

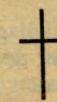
døde plutselig fra oss i troen på sin Frelser,
75 år gammel

Larvik/Arneberg,
4. januar 1996

Solveig

Øvrige familie

Båreandakt i Larvik sykehus kapell mandag 8. januar kl. 11.00. Begraves ved Hof kirke torsdag 11. januar kl. 11.00. Like gjerne som blomster ønskes en gave til misjonen. Gaven mottas i Sparebanken Hedmark Hof.

Vår kjære

Anne H. Erikstein

døde stille fra oss i dag,
89 år gammel

Larvik/Bø, 23. januar 1996

Gudrun (søster)

Gunhild Bjørn

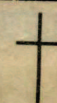
Gunnar

Vesla

Bengt

Øvrige familie

Begraves fra Bø kyrkje fredag 2. februar kl. 12.00.

Vår alles kjære bror, svoger og onkel

Trygve Andersen

døde i dag i troen på Jesus.
Sandefjord, 31. januar 1996
Olav Gudrun
Selmer

Nieser og nevøer

Venner og øvrige familie

Begraves fra Salem mandag 5. februar kl. 12.00.

Min elskede snille Henry, vår kjære pappa, svigerfar, morfar, farfar og oldefar, vår gode bror, svoger og onkel

Henry Håkonsen

reiste hjem til Jesus i dag, 83 år gammel
Grønneberg, 4. mars 1996

Sigrid

Elly
Edgar

Roar
Grethe

Arnvid og Mary-Ann

Vigdís og Arne

Nina og Per

Lene og Sigfred

Oldebarn

Øvrige familie

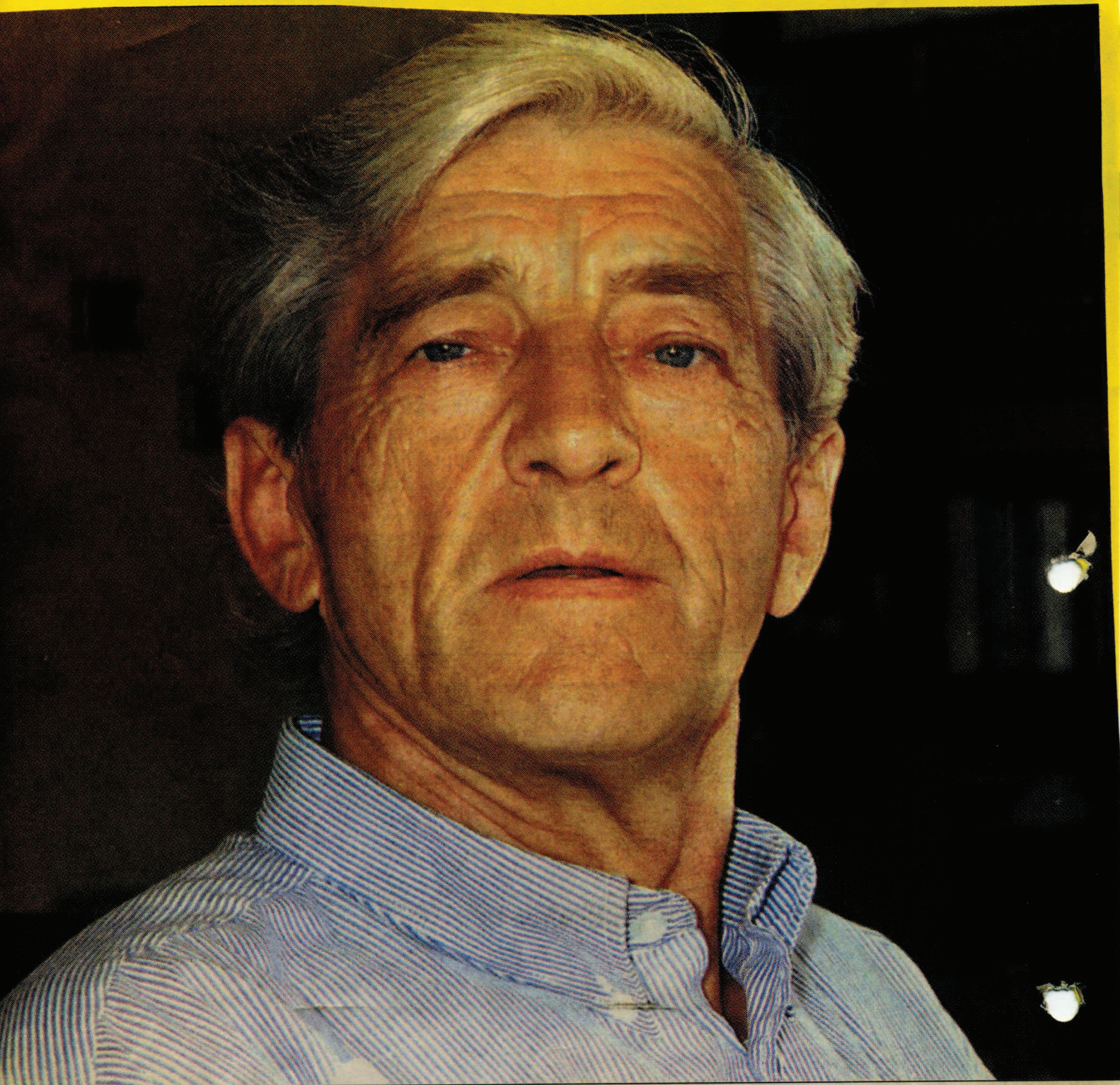
Begraves fra Undersbo Kapell tirsdag 12. mars kl. 10.30. Sørgehøytideligheten avsluttes ved graven.

MINNEORD

Sykepleier Anna Rundhaugen har plutselig gått bort. Savnet er stort for oss som sto henne nær. Tanken går til Solveig og Annas familie. Det er tomrom etter søster Anna. Hun arbeidet ved sykehuset og på Furu bakken de senere årene til hun gikk av med pensjon. Hun ble respektert og avholdt på arbeidsplassen.

Søster Anna gikk stille og rolig på møtene i Betania. Hun sa ikke så mye om Gud, men hun viste et hjertegodt liv. Søster Anna var klok og intelligent, og det utstrålte noe av henne som varmet oss alle.

Sykepleier
Karin Margreta Lie

Sprek: 75 år gamle Ole Jernslett har fortsatt god fysikk, og har en aktiv pensjonist-tilværelse.

Trives med Gud og

Ole Jernslett ble født i Vesterålen – stjernene flyttet sørover til Larvik som voksen

Vennene i Betania vet neppe at Ole Jernslett har vært generalmajor. Det spiller ingen rolle heller, Ole er verdt all honnør uansett. Han var generalmajor på skøy, og i fem minutter.

Det var i unge år i Harstad, smiler han. – Jeg var i militærpolitiet, og generalmajor Arne Dahl hadde leilighet i kasernen. En dag han

var ute fikk jeg vare med opppasseren hans inn i leiligheten, og det var da jeg byttet uniform.

Generalmajor Dahl hadde forståelse for problemene som kunne oppstå når undersåttene måtte sende sin eneste militære skjorte til vask. Dette var i 1946, det var ikke ubegrenset med skjorter verken militært eller privat. Jernslett hadde denne ene militærskjorta, og så hadde han en knallrød skjorte til fritid. Det hendte han stilte i rødt på vakt, og ved en slik anledning bemerket generalmajoren at det nok ikke var helt reglementært.

– Du likte deg i militæret?
– Det var greit etter krigen, vi lærte mye, og det var godt kameratskap.

Det er nå 75 år siden Ole Jernslett ble født i bygda Finnsæter i Melbu i Vesterålen. Foreldrene hadde småbruk, og barneflokket var på syv, seks gutter og ei jente. Ole gikk på den to-delte Toen skole, etter skolen ble det strøjobber. Han fikk også fem krigsår midt i beste ungdomstiden. Det var

ikke lett å drive småbruk nordpå i etterkrigstiden. I 1950 flyttet foreldrene til Ole

Jernslett sørover, de hadde da flere av sine sønner boende på forskjellige steder sør. Foreldrene kjøpte et hagebruk på Agnes, startet med jordbær og grønnsaker.

– Jeg hadde truffet Aud som jobbet på Telegrafan i Harstad, og i 1953 bestemte vi oss for å flytte til Larvik. Først ble jeg noen år på Larvik Karosserifabrikk,

«I fem minutter var jeg generalmajor i Harstad, det vekker fortsatt munterhet»

TORSDAG

12. JUNI
1997

LOKALT

STJERNEKIKKER
Ole Jernslett er opptatt av astronomi. Interessen for stjernene fikk han i ung alder. Han er født i Vesterålen, vinterhimmelen er vakker nordpå. Til Larvik flyttet Jernslett i 1953, og i nesten 30 år arbeidet han hos Albert Bøe. Sammen med kona Aud har han også i alle år vært en trofast pinsevenn, med tilknytning til Betania. Mandag 16. juni er han 75 år.

Side 2

før jeg fikk jobb i jernvareavdelingen hos Albert Bøe. Dette ble min arbeidsplass i nesten 30.

Det er ikke få Bøe-kunder som husker Jernslett. Han var en service-bevisst mann, han hadde kvalifikasjoner som gjorde ham vel egnet til å behandle kunder. Selv sier han at han har gode minner fra arbeidsplassen.

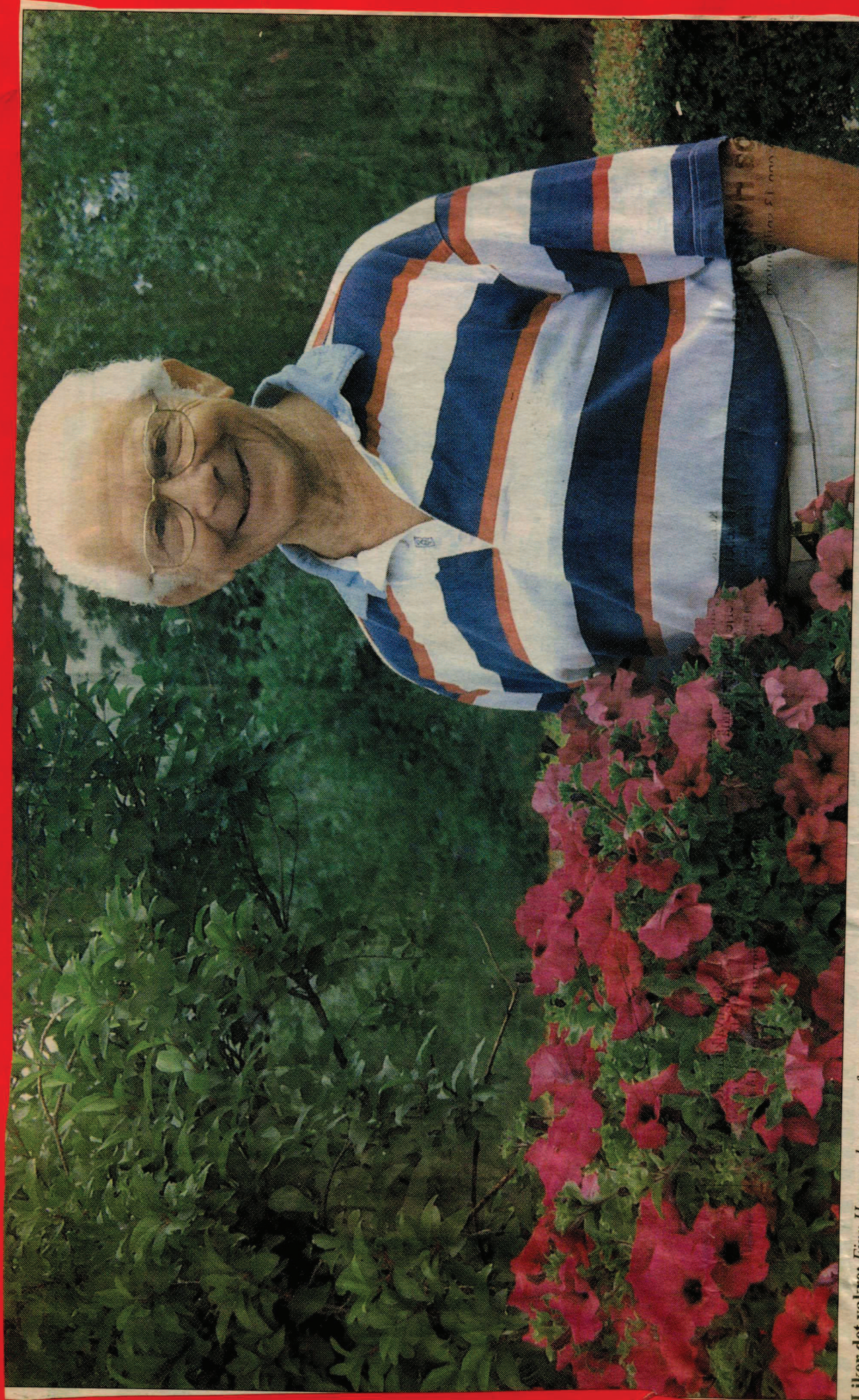
I 1960 kom Aud og Ole Jernslett med i det kristne arbeidet i Larvik, de fant sitt åndelige hjem i Betania. Menigheten betyr mye for begge.

Jernslett titter også på stjernene med større interesse enn folk flest. Hans interesse

for astronomi har han hatt siden unge år, og drømmen er å få komme til et stort observatorium. Han leser det han kommer over om astronomi, og har venner han diskuterer himmelmysteriene med. Han liker også å reise, sammen med Aud har han vært flere ganger i Europa, og høydepunktet var et opphold i Israel.

Aud Jernslett var 70 år i slutten av mai, og da feiret også Ole sin 75 års dag. Men en enkel familiefest på selve dagen, 16. juni, skal det bli, hjemme i Kongeskogveien i Stavern.

Eva Aaserud

Liker det vakre: Finn Hansen har sans for naturen, enten det er sjøen, høstfjellet, eller sin egen hage.

Foto: EVA AASERUD

— Føler meg i slekt med vikingene

— Det er neppe noe mer fredelig sted i distriktet enn Lamøya. På hytta slapper jeg fullstendig av, jeg nyter den vakre utsikten over Viksfjord og Kaugang, jeg føler meg nesten som en slags viking. Ikke rart vikingene likte seg her, sier Finn Hansen, vår 70-årsjubilar.

Finn Hansen har hatt Lamøya som sitt sommerparadis helt siden 1968. Resten av året bor han på Spetalen, også her i landlige og vakre omgivelser. Hagen bærer tydelig preg av at han trives med hagearbeid.

— Jeg er ingen type som kan sitte stille for lenge av gangen. Etter et langt liv i forsikring, med reising i flere fylker, er det nok en rastløshet i blodet som alltid vil være der. Jeg har reist jorda rundt både to og tre ganger, hvis vi legger reiserutene sammen.

Det var i 1963 at Finn Hansen fikk tilbud om ansettelse som distriktssjef i Forsikringselskapet Ansvar, med fast reisedistrikt i Telemark og Vestfold. Senere ble dis-

triktet utvidet til Buskerud, Asker, Bærum og deler av Oppland. — Det var et så stort

distrikt at jeg måtte være vekk fra mandag til lørdag. Helgene fikk jeg hjemme, men ellers i uka var jeg på farten. Jeg ville lyve hvis jeg sa at jeg alltid likte dette, det kunne bli både slitsomt og hardt. Men jeg traff utrolig mange flotte mennesker på turene, og fikk de beste kontakter.

I 1977 fikk Ansvar et avdelingskontor i Larvik, og dette ble overlatt Finn Hansen. Her var han til han ble pensjonert i 1992.

— Hvor startet du egentlig yrkeslivet?

— Jeg startet som visergutt hos baker Eliassen, og var senere flere steder. Etter at jeg i 1954 tok handelseutdanning, med spesielle forsikringsfag, kom jeg til Larvik dørfabrikk. Senere ble det bare forsikring.

Betania

Betania har vært Finn Hansens annet hjem helt siden guttedagene. Foreldrene sto i Betania, og Finn var med. Han ble medlem i pinsme-

nigheten da han var 15, siden har han vært et trofast medlem.

— Du har hatt mange tjenester i menigheten?

— Jeg er takknemlig for å kunne bli brukt til mye. Det er 25 år som menighetens musikkleder, og i 40 år har jeg vært menighetens faste organisert til formiddagsgudstjenestene. Ellers er det husstyrer, og da det i 1990 ble besluttet å bygge et nytt menighetshus ble jeg valgt til formann i byggekomiteen. Huset vårt sto ferdig høsten 1992, vi har fått et sted vi alle er glad i, og stolte av.

I Betania har jeg hele mitt voksne liv funnet den rette meningen, jeg har hentet styrke og krefter. Her har jeg en

forankring. Også avholdssaken betyr mye.

Hjelpsom

De som har møtt Finn Hansen, og det er mange, har alltid fått vennlige ord og hjelpsomhet. Han er kjent for sitt blide vesen, for imøtekomenhet. Dette gjalt i arbeid, og dette gjelder også fritid.

— Det er lite å hente fram at man prøver å være noe positivt, sier vår jubilar. Alle kommer lenger med å være blid enn sur.

70 års dagen er fredag 18. juli, og feires lørdag 19. Det skjer i Betania sammen med slekt og venner.

Eva Aaserud

EN BLID HERRE

Finn Hansen har alltid kommet godt ut av det med folk, han har et blidt og tiltalende vesen. I 30 år arbeidet han med forsikring, og i 45 år har han vært et trofast medlem i Betania. Når Hansen, som fredag fyller 70 år, skal slappe av, drar han til Lamøya, eller høstfjellet.

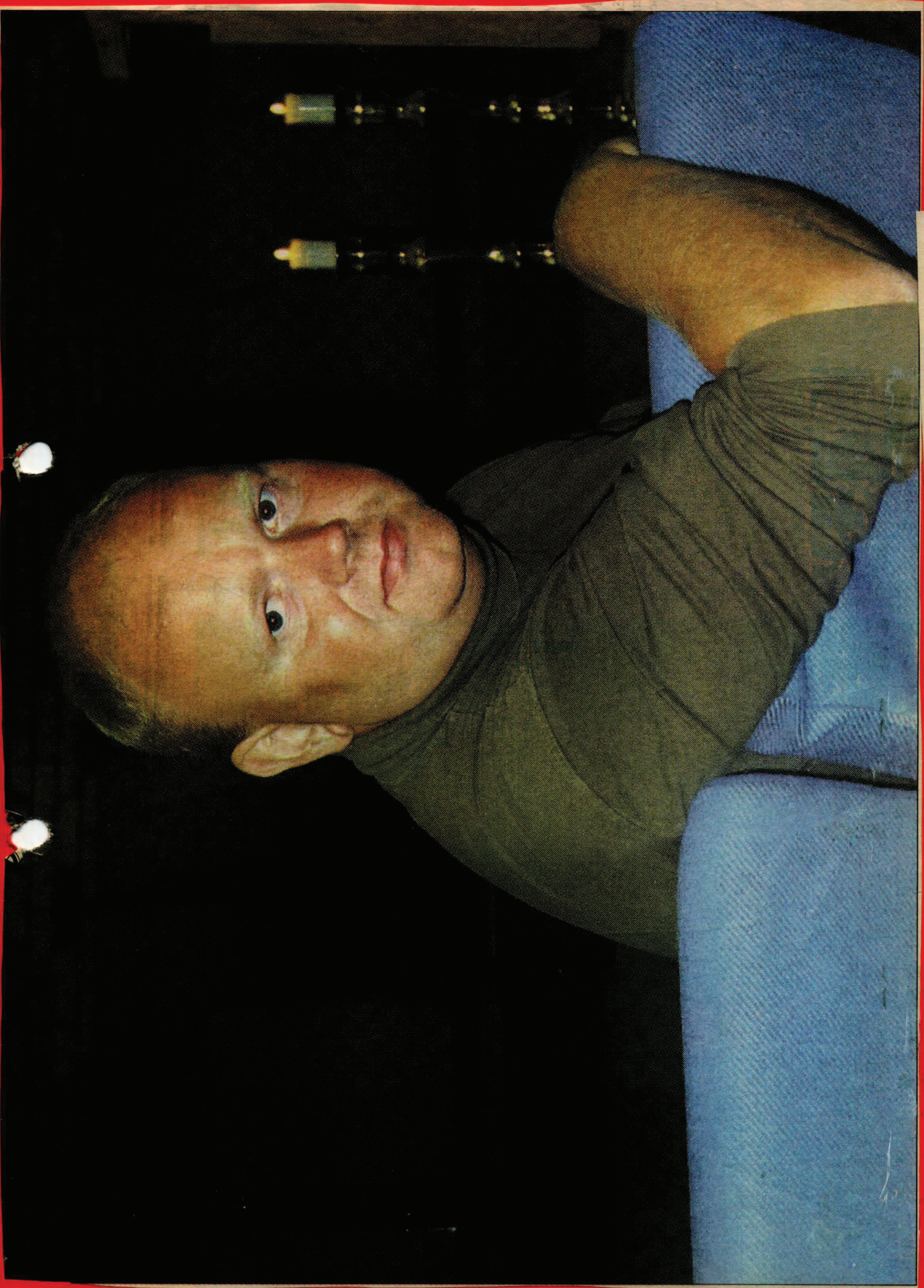
Side 2

TORS DAG

17. JULI
1997

LOKALT

Utadvendt: Forkynnelsen er det viktigste, men sosialt arbeid blant folk teller også mye for Jan Eilert Aakre.

Har alltid vært pinsevenn

Betanias nye forstander, Jan Eilert Aakre, satser sterkt på barn og unge

Betanias nye forstander, Jan Eilert Aakre, skal satse sterkt på barn- og ungdomsarbeide i menigheten. Etter bare en uke i Larvik har han planer klare for en tegnekonkurranse i larvikskole-ne. Det er god plass til tegninger på veggene i Betania.

Den 36 år gamle pinsevenn-lederen håper også at arbeidet som utføres i «Stua» på Torstrand kan få fortsette, og at det kan finnes nye, egne lokaler. Aakre ser det klare behovet for sosial støtte og hjelp til mennesker som er i drift, og at det utadvente og praktiske kristenarbeidet er mer viktig nå enn noen gang. Sammen med kone og to barn er han kommet til Larvik fra Sandvik Folkehøgskole i Mosjøen. Flyttelasset står fortsatt på Statoil, familien er på husjakt, men bor nå i en liten leilighet i kirken.

– Vi er glad for å være til-

bake ved sjøkanten. Både kona og jeg er fra Kristiansand, vi har sjø og båtliv i biosand. Når jeg ikke er opptatt med arbeid i menigheten håper jeg å få brukt sjøen flittig. Båten har vi parkert i Helgeroa foreløpig.

Jan Eilert Aakre har vært pinsevenn hele livet. Sin første jobb hadde han som reisesekretær for menighetene i Telemark, og han har også vært forstander både i Lårdal og Kragerø. I fem år var han en

«Vi er glad for å være tilbake ved sjøkanten»

av de to forstanderne i Salem i Sandefjord, før han gikk over til forlagsvirksomhet, både på markeds sida og produksjonssida i Filadelfiaforlaget. Aakre likte å arbeide med bøker, han likte layout. Det skal han fortsette med litt også i Larvik.

I Mosjøen var han miljøarbeider og lærer, men lengtet tilbake til direkte menighetsarbeide og forkynnelse.

– Hvordan forklare tunge-

taling i pinsebevegelsen? – Det kan ikke forklares, det skjer. Senest søndag var det tungtaling i Betania. Sely har jeg også talt i tunger, det var en underlig følelse første gangen.

– Det har skjedd i mange menigheter, og folk må melde seg ut for annen gang. Det er faktisk straffbart å stå i to menigheter.

Jan Eilert Aakre gleder seg til å ta fatt i Larvik, og han vet han er kommet som forstander for en sterk og voksende menighet. Han skal også få virke i et moderne kirkebygg. Oppgavene er mange.

Eva Aaserud

TIRSDAG

2. SEPT. 1997

LOKALT

BETANIA

Jan Eilert Aakre (36) er ny forstander i Betania. Han har vært i menigheten en uke, og er nå på husjakt i Larvik. Forstanderen gleder seg til å ta fatt i Larvik, og han vil satse spesielt på barn- og ungdomsarbeid. Dessuten er han opptatt av at «Stua» skal få fortsette.

Side **2**

Byttet øl og sprit med

Svein Thorstensen fra Larvik bruker det meste

av fritiden i kristent omsorgarbeid

Bibelen

1. nyttårsdag drar Svein Thorstensen til Ila landsfengsel for å fortelle de innsatte hva Gud kan gjøre med et menneske. Han drar sammen med kameraten Ragnar Drengsrud fra Ramnes. I yngre år ville de to møtt det nye året på en annen måte: Svein med øl-glasset og vodkaen, Ragnar med rødspriten.

De to sangevangelistene har nå startet en stiftelse kalt: Stiftelsen i oppdrag for Jesus. De utvider sitt evangeliserings- og omsorgsarbeide, de ser tydeligere og tydeligere behovet.

Svein er fra Larvik, han er ekte Liakatt. Nå bor han sammen med familien på Gjøannes.

– Du startet tidlig på kjøret?

– Jeg var bare guttungen, såvidt fylt 16 år. Kroa på Storgata var møtestedet for gjengen, her tyttet vi i oss øl i mengder, og etterhvert ble det også sprit. Begge foreldrene mine var kristne, sto i Metodistkirken, men de merket ingenting. Til dags dato forstår jeg ikke det.

– Jobb og skolegang?

– Jeg var lærling i setteriet og senere trykkeriet i ØP, og hadde det bra. Men under skolegang i Fredrikstad ble tilliten til arbeidsgiver ødelagt, og jeg forstår godt i dag at jeg ble oppsagt. Den gangen det skjedde skjønte jeg ingenting, men jeg hadde vett nok til å finne en annen jobb, og det ble høvleriet hos Tresvhow. Her gikk det greit, men hver kveld var det Kroa og senere Ferdinand, og øl og sprit.

– Fortsatt ingen som reagerer hjemme hos deg?

– Broren min gjorde det, men han sa ingenting til foreldrene mine. Selv om jeg kom

døddrukken hjem reagerte ikke de.

– Så traff du Unni, og det ble bedre?

– En stund gjorde det det, men alkoholen festet på nytt grepet. Dette var på en tid da vi bodde i Hvarnes, og jeg hadde jobb på Enge Sag. Også her fikk jeg sparken, jeg hadde for mye skoft. Noe skyldtes sykdom, for ryggen min var ødelagt, men det var også mye som var regelrett fyll.

– Det skjedde noe merkelig med den ryggen din?

– Da jeg ble frelst for alvor, da jeg virkelig fikk føle at jeg var et Guds barn, så tok livet en ny vending. Men ryggen var vond, og jeg hadde fått plass på Sophies Minde for operasjon. Sjansen for å bli frisk var 50 prosent, med det var også 50 prosent sjanse for å bli lam. Like før jeg skulle legges inn var jeg på et evangelisk møte i Oslo. Predikanten pekte meg ut, ba meg komme opp og der

og da skjedde det noe. Jeg kjente en underlig varme som gikk gjennom hele kroppen, og ryggsmertene forsvant. Siden har jeg aldri merket dem.

– Hvordan traff du Ragnar?

– På Kameratklubben i Larvik, der jeg er med i styret, og hvor Unni og jeg ofte har sunget og spilt. En kveld kom Ragnar, og vi fikk fin kontakt. Han hadde vært mye hardere ute på kjøret enn meg, vært helt på rødspriten. Det endte med at vi slo oss sammen i vår form for evangelisering, han spilte gitar, jeg synthesizer. Vi begynte å reise sammen, blant annet er vi mye i fengselstjeneste.

– Så vidt jeg vet er du med i Betania, har du vært der hele tiden siden du ble en kristen?

– Nei, jeg har prøvd både Misjonskirken, Metodistkirken, Sandefjord kristne senter og Smyrna i Tønsberg. Men jeg følte ikke den samhörigheten som var nødvendig. Først da jeg kom inn i Betania visste jeg hvor min plass skulle være.

– Og du har reist mye også i utlandet?

– Det er blitt Afrika, Russland og andre øst-europeiske land. Evangeliet går over lan-

degrensene.

– Hva består omsorgsarbeidet, som du og Ragnar driver, i?

– Det er å ta seg av folk som har det vondt. Det skjer på mange måter, men det kristne budskap er den røde tråden. Da vi startet Stiftelsen i oppdrag for Jesus var det fordi vi begge

visste at Gud er den eneste som kan hjelpe folk i et hardt uføre.

– Dere har også gitt ut en kasset som skal gi litt penger til arbeidet?

– Det er riktig, og pengene går til arbeidet. Vi skal ikke tjene på kassetten. Jeg har de siste 10 årene arbeidet på Lar-

vik Pigmentfabrikk, og sørger for penger til livets nødvendigheter der.

– Hvor tror du, du hadde vært i dag hvis ikke Gud hadde grepet inn? – Selv om jeg hele tiden mens jeg drakk hadde et visst tak på livet så kunnne jeg vært i rennesteinen. For fylla gjør det ikke lettere når man

blir eldre. Nå er jeg 42.

– Forstår du folk som kan karre seg opp av rennesteinen uten Guds hjelp?

– Det er sikkert mange som har klart det, men jeg vet av erfaring at et liv uten Gud er et fattig liv. Og alle trenger vi Hans støtte.

30-12-95 Eva Aaserud

Harmonisk: Svein Thorstensen er nå er harmonisk mann, som takker Gud for at han slapp rennesteinen.

Eigil Rognlien trives med både pensel og bibel.

Den malende evangelist

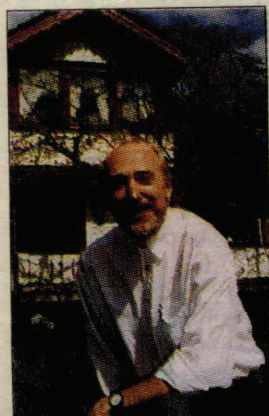
Helst hadde han ønsket å kunne leve av noe helt annet enn det utkomme som Hydro Porsgrunn gir ham som laboratorietekniker. For Eigil Rognlien har nemlig tre store interesser i livet, forkynnelse, musikk – og maling. Han behersker alle deler godt, og bildene er det rift om, enten det er figurative eller bibelske motiver. To ukers utstilling i Porsgrunn bibliotek er nylig over.

Terje Hegertun
Korsets Seier

Unn og Eigil Rognlien bor rett under den store E 18-broen som strekker seg med sine enorme søylespenn tvers over Langangssundet. Til tider er trafikken om sommeren så stor at det er vanskelig å finne den døsig e ettermiddagsroen for dem som bor i den ellers så vakre perlen av en kystvik midt mellom Larvik og Porsgrunn. Oppe i

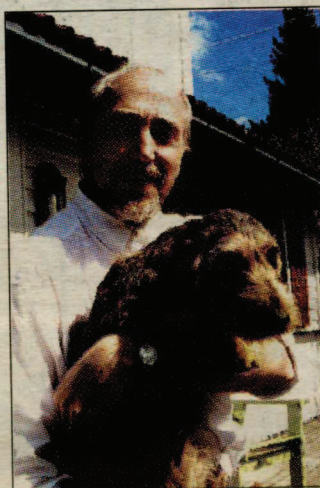
«Forkynnelse og menighetsliv har alltid vært min store interesse. Men det har vært godt å koble av ved å male»

andre etasjen i deres vakre villa, midt mellom den 18 årige sønnen Rubens plakater og øvrige effekter som hører hjemme på et ungdomsrom, har pappa Egil funnet seg sin lille malerkrok. Et vell av pensler i alle slags varianter, nyåpnede og halvtomme maletuber og glass og en velbrukt palett, forteller at her nedlegges det mange timer foran stafelliet. Han ruller vekk støvfilteret foran lerretet. Og der dukker hun opp

– den gammeltestamentlige Jesabel – med mord i blikket og i en

Egil utenfor det koselige hjemmet i Langangen mellom Larvik og Porsgrunn sammen med sin kjæledegge, Charita, som er en strihåret Dachs.

utsmykning og tolkning som står i stil til hennes ettermæle som dronning og tyrann.

Som en preken

– Forkynnelse og menighetsliv har alltid vært mine største interesser, sier Eigil Rognlien. – I perioder har dette kanskje hatt tendens til å ta overhånd, og jeg har vært nødt til å hente meg inn igjen og få nye krefter. I slike tider har det vært godt å gripe til penselen. Å male bibelske motiver er jo nesten som en preken i seg selv. For eks. maleriet av trellkvinnen Hagar som ligger i ørkenen og roper ut sin nød. Folk som har sett dette bildet, er blitt berørt. Og de sier at det er som de tar del i Hagars nød.

Egil nikker bekræftende til vår antydning om at et maleri som formidler et bibelsk tema, vil kunne være som en oppslått preken på stueveggen som formidler et budskap til alle som ser det, i år etter år.

Frelst på bedehuset

Egil (52) ble en kristen på Langangen bedehus i 1970. Han kom da fra et opphold på en reklameskole i København og betegnet seg selv den gang som en moderne hippie.

– Mor ba mye for meg, men hun tenkte vel knapt at jeg skulle komme til å bli kristen på det tidspunktet. Men inne i meg pågikk det en prosess som dro meg til troen på Gud. Det verden hadde å tilby meg, lokket ikke lenger, og jeg forstod at det var Gud som var på ferde.

Bedehuset ble en god læreplass for Eigil. Han ble utfordret til å innlede møter, han ble søndagsskolelærer og menighetskasserer, og snart skulle det bli mer. Høsten 1975 begynte han på bibelskolen i Kvinesdal. Her traff han Unn som han har vært gift med i snart 25 år.

– Hun er som innrømme gjøre én ting teresse for meg som me

UNDER TI symboliserer opp for d

I MIDTEN: hvordan ver mende krig,

UNDER: «C verdens gud kvinnen, so kanskje se s

Bildet av Adam og E

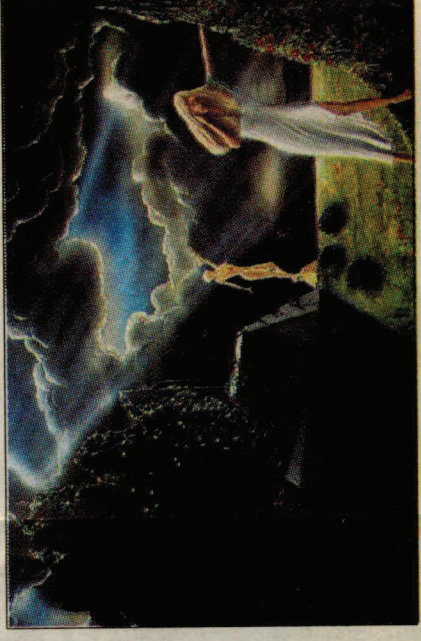
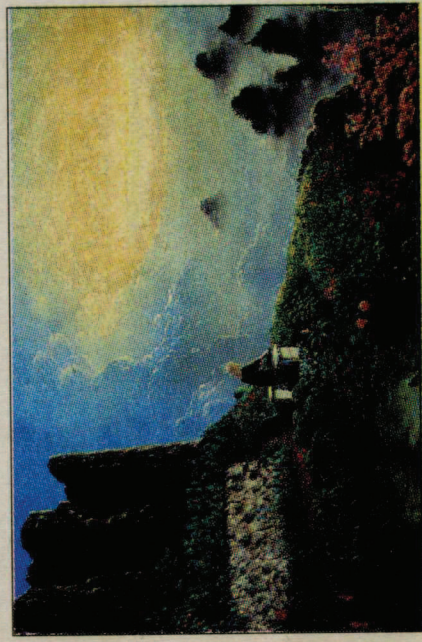
en velbrukt palett, forteller at her nedlegges det mange timer foran stafelliet. Han ruller vekk støvfilteret foran lerretet. Og der dukker hun opp

den gammeltestamentlige Jesabel - med mord i blikket og i en

den gang som en inouerne opppte.
- Mor ba mye for meg, men hun tenkte vel knapt at jeg skulle komme til å bli kristen på det tidspunktet. Men inne i meg pågikk det en prosess som dro meg til troen på Gud. Det ver- den hadde å tilby meg, lokket ikke lenger, og jeg forstod at det var Gud som var på ferde.

Bedehuset ble en god læreplass for Eigl. Han ble utfordret til å innlede møter, han ble søndagskolelærer og menighetskasserer, og snart skulle det bli mer. Høsten 1975 begynte han på bibelskolen i Kvinesdal. Her traff han Unn som han har vært gift med i snart 25 år.

UNDER TIL VENSTRE: «Åpenbaring» - bildet symboliserer en person på livets reise som stan- ser opp for å søke det rette svaret.

I MIDTEN: «Enkene» - en framtidsvisjon om hvordan verden kan se ut etter den siste kom- mende krig, med mange enker tilbake.

UNDER: «Gudfall» - skjebnetimen for denne verdens guder. «Mammon» er allerede knust, og kvinnen, som representerer menneskeheten, vil kanskje se sine feiltrinn og vende om.

pu
nu

... som innrømmer at han ikke er skapt til å bare gjøre én ting: - Jeg trenger variasjon, og min interesse for musikk, kunst og kultur har beriket meg som menneske og forkynner.

UNDER TIL VENSTRE: «Åpenbarings» - bildet symboliserer en person på livets reise som står opp for å søke det rette svaret.

Det var rett før Egil ble en kristen at han begynte å male. Han har ikke gått i lære, men tilegnet seg malekunsten på egen hånd. Dette har han kombinert med sine vaktskifter på Hydro Porsgrunn og som aktiv ungdoms- og musikkleder i Betania, Larvik hvor han i noen år var drivkraften bak «Betania Country

Choir». I 1995 trakk Egil seg ut av sentrale lederverv i menigheten. Han trengte hvile og etter en tid kom lysten på å male sterkt tilbake. I vår har han hatt malerutstilling i Porsgrunn bibliotek, og bildene er blitt betraktet og beundret av mange, og han har fått hederlig omtale i aviser og etermedier i Grenland.

- Mitt største ønske hadde nok vært å kunne kombinere forkynnelse og maling på heltid, men det er det enda ikke økonomisk grunnlag for, sier Egil som håper maleriene vekker interesse og ettertanke.

Idet vi forlater utstillingen i biblioteket, ser vi to unge gutter stå og betraktene innholdet.

Min inderlig kjære Hans, vår snille hjelpsomme pappa, bror, svoger og onkel

Hans Grinden

(født 5. juli 1935)

forlot oss i dag etter kort tids sykeleie

Larvik, 31. juli 1997

**Sigrid Kristine
Per-Ottar
Marit Helene
Stine Ragnhild**

Øvrige familie

Begraves fra Betania (Dr. Holmsv. 7) tirsdag 5. august kl. 11.00. I stedet for blomster ønskes en gave til misjon ved Ibra Radio.

■ **Hans Grinden**, Larvik, er død 62 år gammel. Torsdag 31. juli var løpet fullført. Han døde etter et par dagers sykeleie.

Han var født på Grorud og vokste opp i Kolbotn.

For pinsmenigheten Betania, Larvik, fikk han bety mye i alle år fra han ble frelst og kom med i menigheten i 1962. Ved sin død var han søndagsskolebestyrer, formann og aktiv i menighetsmusikken, menighetstjener, møtevert, radiomedarbeider og formann i byens fellesutvalg for kristens barnarbeid.

Hans Grinden vil bli savnet når menigheten starter opp virksomheten for høsten! Det var ikke alltid søkningen til søndagsskolen var god, men Hans Grinden sto på sin post og arbeidet for at barna skulle få en god opplevelse av Jesus i tidlige år. Om Hans kan det sies at han var trofast mot den Herre han var satt til å tjene og mot den menigheten som han ga seg til.

På sin arbeidsplass ved Lincoln Norweld i Stavern var han også en godt likt medarbeider. Her skulle han bruke sine arbeidskrefter fra han kom til Larvik fra Oslo i 1962. I september skulle han slutte i jobben og hadde lyst til å vie sin tid mer til kristent arbeid.

Denne sommeren fikk han være med på bedehusmusikkfestivalen og på Evangeliesenterets landsstevne på Østerbo. Dette sier noe om ham, fordi de gode, gamle sangene hadde en stor plass i hans hjerte, og det var også disse som ble trukket frem når Hans og Sigrid sang duett i møtene. Noen timer etter at han kom hjem fra Østerbo, rammet sykdommen ham og med hans død har også Evangeliesenteret mistet en god støttespiller. Han hadde

stor omtanke for dette arbeidet og gledet seg over å se fremgangen.

Flere ganger gjennom årene har jeg hørt Hans si: «Det er så godt å være Hans!» Han la en dobbel betydning i det. For det første: Han hadde det godt og var velsignet av Herren med kone og tre barn. For det andre: Det var så godt for Hans å få tilhøre Herren, være hans! Og i troen på ham fikk han legge ned vandringsstaven.

Hans Grinden ble begravet fra Betania, Larvik, 5. august. Betania var fullsatt av familie, slekt og venner som var møtt frem for å ta det siste farvel. Gunnar Harketstad forrettet og hentet teksten fra Heb 13, 6: Herren er min hjelper. Det ble lagt vekt på at dette var et bibelvers som var kjærest for

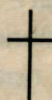
Hans Grinden de siste årene. Herren var hans hjelper inntil slutten.

I minnesamværet etter begravelsen på Langestrand Kirkegård var det mange som benyttet anledninger til å tegne et fint portrett av Hans Grinden. Både fra slekten, menigheten og arbeidsplassen fikk han mange fine skussmål. Han vil bli savnet!

Vi lyser fred over Hans Grindens minne.

GUNNAR HARKESTAD

KS 15-8-97

Min høytelskede hustru, vår kjære søster, svigerinne og vår gode tante

Elsa Albertine Skjerpen

f. Skjelstad 11.8.28

døde fra oss i dag.

Brekkeåsen, 2. januar 1998

«To snille øyne er lukket.

Ditt ei gode hjerte har sluttet å slå.

Takk for gode år og minner.

Takk for kjærlighet du lot oss få.»

Jetmund

**Gerd Hildur
Rolf Maren
Per Maren
Nieser og nevøer
Øvrige familie**

Begraves fra Betania, Larvik fredag 9. januar kl. 11.30. Like kjært som blomster ønskes en penge-gave til nødlidende barn i Kongo.

MINNEORD

Så måtte hun ti tapt for sykdommen, søster Elsa Skjerpen – så alt for fort. Hun som sto på for alle andre og aldri sparte seg selv, fikk i så altfor liten grad nyte pensjonisttilværelsen. Hun skulle hatt mange gode år sammen med sin kjære Jetmund i Brekkeåsen – om sommeren sittende under parasollen på den deilige terrassen mens Jetmund puslet omkring henne, i hyggelig prat omkring ettermiddagskaffen i stua, småturer i den nye bilen sin, og alle stundene hun tilbrakte i Betania.

Nå er hun borte, det er ikke til å forstå. Vi får aldri mer oppleve det lune smilen hennes, latteren og hennes nordnorske aksent. Det blir rart for oss som fikk øse av hennes raushet og omsorg. Spesielt rørende var det å oppleve den varme og nærhet som var i forholdet mellom Elsa og Jetmund – han må være den tyngste byrden nå som hun er borte.

Øyvind ble for Elsa den sønnen hun aldri fikk selv, og hun kunne ikke vært heldigere. Vi som jobbet sammen med henne, fikk følge hans utvikling gjennom hennes stolthet og moderlige omsorg for hans ve og vel. Hun brakte ham også inn i samtalen den siste

gangen jeg besøkte henne på sykehuset, han sto henne spesielt nær.

Elsa har beydd veldig mye for veldig mange mennesker – i Tjølling spesielt, der hun arbeidet som helsesøster fra 1960 til hun gikk av som pensjonist i mai 1992. Da hadde hun vært femti prosent uføretrygdet siden 1983 fordi helsen begynte å skranke.

Det var veldig interessant å høre hun fortelle om utviklingen i lokalsamfunnet fra hun begynte som helsesøster, med problemstillinger og utfordringer hun sto overfor. Noe av det første hun satte i gang med, var å bygge opp tuberkuloseregisteret. Arbeidsoppgavene var mange og arbeidsdagene lange, slik fortsatte hun så lenge hun orket. Det ar aldri nei i hennes munn når noen trengte en skulder å gråte mot eller et godt råd for et eller annet. Lenge etter at hun var pensjonist, fortsatte henvendelsene til fra folk som ønsket hennes hjelp og støtte.

Barn og unge sto Elsas hjerte nærmest. Helsestasjonen var et av hennes hjertebarn. Med stor iver, dyktighet og entusiasme startet hun opp helsestasjonen i kommunal regi i Tjølling. Hun var senere aktivt med i planlegging og utforming av helsehuset på Vollen og menighetshuset til Betania.

Gjennom å følge bygdas befolkning fra en generasjon til den neste, forsto hun viktigheten av å satse på tidlig forebygging til småbarnsfamili-

ene. Hun var åpen for nytenning og var både spennende og positiv å samarbeide med. Men hadde hun bestemt seg for noe, var hun urokkelig.

Jeg ser tilbake på fjorten fine år vi fikk arbeide tett sammen. Dessverre svikket helsen og snøt henne for den pensjonisttilværelsen hun så inderlig hadde fortjent. I stedet ble det sykehusopphold og rekonvalesentperioder, med lidelser og bekymringer. Da hun kom inn på sykehuset siste gangen visste hun at hun var alvorlig syk, – og hun var bekymret for seg selv, men kanskje mest for Jetmund som skulle bli igjen.

I visshet om at vi har mistet en varm omsorgsperson og et medmenneske, går tankene til familien – og spesielt til Øyvind som har mistet tante, og Jetmund som har mistet en kjær hustru.

Det lyses fred over Elsa Skjerpens minne.

Kari Aasan

Har arbeidet i mange land

Eivind Kolstad har nå en meningsfylt pensjonist-tilværelse i Stavern

Siden 1952 har Eivind Kolstad hatt sin base i Stavern. Men mye av tiden har han bodd i andre land, i Zambia, Sør-Afrika og Sverige. Det er yrket som har ført ham utenlands.

Nå er Kolstad 75 år, og han har vært pensjonist lenge. Han sier at han virkelig nyter sin pensjonist-tilværelse i Stavern. Han er ferdig med stresset, med all reisingen, all ansvar. - Det er godt å være pensjonist i Norge, sier Kolstad.

Han er født på Gvarv i Telemark, og begynte 18 år gammel på laboratoriet på Norsk Hydro på Rjukan.

- Dette var under krigen, og lenge varte det ikke før jeg måtte i dekning på skauen. Quisling hadde lovet Hitler 10.000 norske soldater til østfronten. For å unngå å bli en av disse gjemte jeg meg i halvannet år.

Etter krigen avjente Kolstad verneplikten, og han utdannet seg i fysikk og kjemi. Så ble det Rjukan igjen.

Rjukan er en dyster by på vinterhalvåret, og dette var en av grunnene til at vi flyttet, sier han. På Unitor i Stavern fikk jeg ny jobb, og ble værende til 1968.

Eivind Kolstad ble spurt om han kunne bygge opp den nye elektrofabrikken i Zambia, og det svarte han ja til.

- Vi kom til Luanshya, en by med 800.000 innbyggere i det såkalte kobberbeltet nord i landet. Den grønne hagen i nord Rhodesia, ble dette stedet kalt, og det var en vakker by.

De norske eierinteressene i Unitor solgte sine aksjer, plutselig var Kolstad arbeidsløs. Men ikke lenge, han fikk en tilsvarende jobb i et sveitsisk firma i Sør-Afrika, og familien var igjen på flyttefot. Nå ble det to år i Johannesburg.

- Barna lengtet hjem, og hjem var Stavern. Så vi brøt opp, og jeg var på ny jobb-leting. Denne gang ble det Sverige, en spennende jobb på et fabrikklaboratorium ved Gøteborg. Og her i Lerum ble jeg i 17 år, oppsummerer Kolstad.

Hver ferie, all fritid, ble brukt i Stavern.

- I alle år har vi vært med i Betania, sier Kolstad. Jeg har hatt flere verv her, men nå er jeg vanlig medlem i menighet.

75 års dagen skal han feire hjemme i Minnehallveien torsdag 16. juli. Det blir med familien, og andre som ønsker å være med på markering.

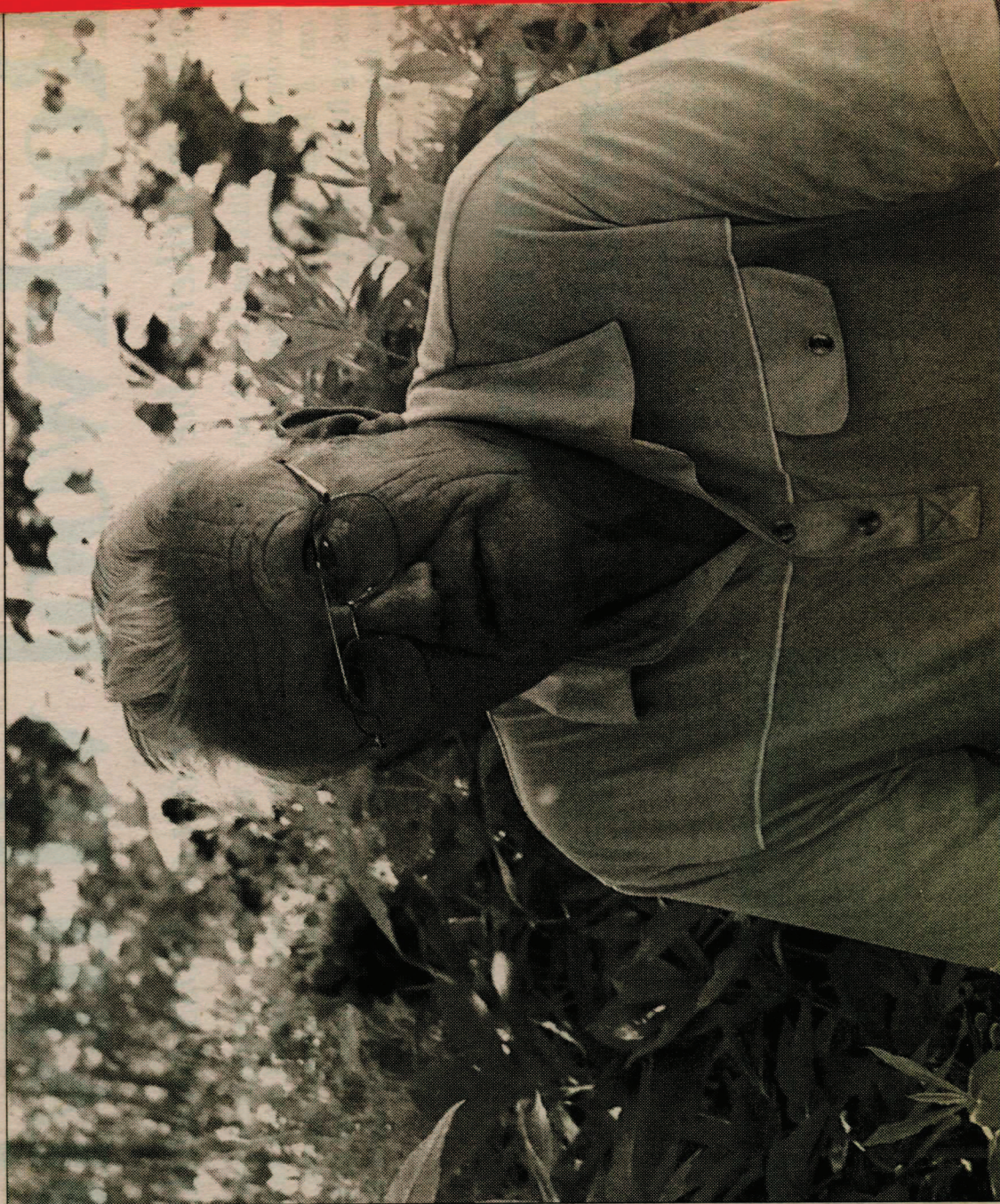

Foto: EVA AASERUD

Stor hage: Det er ikke kjedelig å være pensjonist, Eivind Kolstad har mye å gjøre. Blant annet med hagen.

Eva Aaserud